

Valby og Sydvest Mod Krig sammen med Fredsvagten tirsdag den 15. januar, da Folketinget godkendte at sende et Hercules-fly til Mali og Danmark indtrådte i endnu en imperialistisk krig. Foto kp

TEMA: Angreb på Mali

Bevægelsen mod krisepolitikken

Carlos Latuff svarer igen

NEJ TIL AL DANSK KRIGSDELTAGELSE!

Statsministerens nytårshyldest til 40 års medlemskab af EU er tomme ord fra afgrunden

Den endnu fungerende danske statsminister holdt en nytårstale, der var ment som en optimistisk peptale til det danske folk om at bide tænderne sammen og møde det ny 2013 med optimisme.

Den var bygget over fire-fem kodeord, der lød igen og igen, og som kan sammenfattes i en enkelt sætning som *'Klar til utryk forandring – i fællesskab'*.

I hyklerisk og indholdsløst frasemageri kunne talen måle sig med Anders Fogh Rasmussens lovprisninger af ytringsfrihed, vestligt demokrati og fredsvilje, mens han kastede landet ud i nye folkeretsstridige krige og opskruede en bobleagtig spekulationsøkonomi.

Thorning-Schmidts nytårstale hyldede også de danske soldaters deltagelse i det ulovlige afghanske krigseventyr uden at sætte en endelig afslutningsdato.

1. januar 2013 var præcis 40-års-dagen for Danmarks indtræden idet EF, der i mellemtiden er blevet til en økonomisk og politisk union, som skal slutføres i kriseagtige spring i de kommende år.

Den danske statsminister kunne fortælle, at *"Det var en god beslutning. Det europæiske samarbejde står for frihed og demokrati. Det er et fællesskab, der har samlet Europa, så Danmark i dag er omgivet af lande, der vil os det godt."*

Det er et fællesskab, hvor vi tager ansvar for hinanden, også under krisen."

Thorning-regeringen gennemfører uden tøven unionens nyliberale politik, der har forvandlet den særlige 'danske model' for en velfærdsstat til en karikatur af sig selv.

Regeringschefen undlod at fortælle, hvad de fortsatte nedskæringsreformer af bl.a. kontanthjælp og SU kommer til at betyde af sociale ulykker. De vil skære nogle af de sidste ender af 'velfærden' og udvide den sociale massegrav, som blå og 'rød' blok af unions-partier har gravet for langtidsarbejdsløse.

Der var intet konkret i talen. Ingen stiger blev langet ned til de arbejdsløse i graven. Ingen nye initiativer til jobskabelse.

Dansk Industri har også præsenteret sine nytårssønsker: syv års krisestrategi!

Der skal handles nu, ellers er Danmark truet af fattigdom, klager DI's direktør, Karsten Dybvad. DI foreslår, at 'uafhængige eksperter' skal kigge på den offentlige sektor med friske øjne. Hvad kan vi undvære, og hvad kan vi gøre anderledes? Hvordan der kan indføres syv års nulvækst i den offentlige sektor? Pengene skal i stedet hjælpe erhvervslivet til at 'skabe vækst og job'.

Disse 'uafhængige eksperter' skal ligesom EU's budgetkontrol stå over det danske folketings og diktere indholdet af finansloven uanset det politiske flertal. Det er EU's demokratiske sindelag i praksis.

Verdens største nødhjælpsorganisation, Røde Kors, kunne til gengæld ved årsskiftet meddele, at den nu betragter EU som en krisezone, hvor der kan forventes sociale og politiske revolter som i de arabiske lande.

Generaldirektøren for Den Internationale Røde Kors Komité, schweizeren Yves Daccord, erklærer:

"Kløften mellem det sociale behov i befolkningerne og myndighedernes evne til at hjælpe er blevet større."

Han fortsætter:

"Se på oprørene i Egypten og Tunesien. De handlede endnu mere om brød end om frihed. Når folk føler, at de ikke længere har nogen udvej, er der absolut ingen tvivl om, at risikoen for spændinger og vold stiger. Det viser al vores erfaring fra kriser rundt om i verden. Der er ingen grund til, at Europa skulle blive sparet for den udvikling."

Næsten 120 millioner unionsborgere lever under den europæiske fattigdomsgrænse (under 60 procent af medianindkomsten i EU).

I Danmark, der ikke har nogen officiel fattigdomsgrænse, øges kløften mellem rig og fattig også stadig og i stadig hastigere tempo.

Kapitalismen spiller fallit, og unionspolitikkerne strøer om sig med fraser. Velkommen til 2013.

13. januar 2013

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
15. februar 2013
Deadline næste nr. 08.02.13

SFSR regeringens ilddåb: Ny imperialistisk krig

Frankrig invaderer Mali med støtte fra USA – Danmark sender Herkules-fly

Folketinget har godkendt at sende et Herkules-fly til at bistå Frankrigs militære angreb på Mali

Midt i sparerunderne er der blevet råd til at kaste Danmark med ind i det franske angreb på Mali. Fra udenrigsministeren lød krigsfanfaren nærmest som en fredsskabende operation:

"Danmark har modtaget en anmodning fra Frankrig om et bidrag til støtte for den franske militære intervention i Mali. Denne anmodning ønsker regeringen at efterkomme. Både som et vigtigt og nødvendigt bidrag til at beskytte civilbefolkningen og stabilisere situationen og gøre Mali – og de øvrige lande i regionen – i stand til at løse deres egne konflikter."

Som de eneste i Folketinget markerede Enhedslisten sig imod deltagelse i det nye militære eventyr. Men udtalte: *"I stedet skal Danmark og det internationale samfund støtte den fredsbevarende militære indsats, som en række afrikanske lande arbejder på. Vi havde gerne set, at Danmark sendte støtte til en sådan fredsbevarende aktion under FN's ledelse, for den kunne skabe grundlag for stabilitet og fredsforhandlinger."*

Fra FN's generalsekretær Ban Ki-Moon og sikkerhedsrådet lød der fuld opbakning til det franske militære angreb og gruppen af lande der bakker Frankrig op militært.

EU's kommissionsformand José Manuel Barroso gav også sin helhjertede opbakning til Frankrigs aktion i en tale i Marseille, hvor han erklærede: *"Vi er med jer i denne svære stund, og vi støtter de franske troppers modige aktion."*

Den Europæiske Union har dermed igen afsløret sandheden bag skåltalerne om fred i verden: *"Barrosos udtalelser viser, hvad EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik handler om: at værne om EU-landes økonomiske interesser i tidligere kolonilande – selv når det*

TEMA Angreb på Mali

Valby og Sydvest Mod Krig sammen med Fredsvagten tirsdag den 15. januar, da Folketinget godkendte at sende et Hercules-fly til Mali og Danmark indtrådte i endnu en imperialistisk krig.

gavner et militært regime som for nylig har afsat et demokratisk valgt styre," udtaler Jørgen Grøn, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Forhistorien i Mali

I marts 2012 vandt nomadefolket tuaregerne i det nordlige Mali gennem et oprør magten over deres landområde. Under denne kamp indgik tuaregerne en alliance med den lokale militante, islamiske gruppe Anser Dine, der igen var allieret med 'Al-Qaeda i Islamisk Maghreb' (AQIM). Disse kræfter er efterhånden blevet de dominerende, og der er nu indført et islamisk styre med sharialovgivning i regionen.

Den 21. marts gennemførtes et militærkup mod den demokratisk valgte regering i Mali ledet af Amador Haya Sanogo. Sanogo er trænet i USA, og Washington står bag magtovertagelsen i Mali.

USA og EU-landene fører i disse år en offensiv i forhold til Afrika i kampen om ressourcerne, særligt i konkurrence med Kina. I år vil USA være til stede i 35 afrikanske stater.

En effektiv murbrækker, når magten skal vindes, er samspillet mellem 'krig mod terror' på den ene side og opbygningen og støtten til de samme terrorgrupper, som man officielt bekæmper, helt aktuelt i Mali.

Libyen – Syrien – Mali ...

Endnu en gang invaderes et land i 'kampen mod terrors' hellige navn. Civilbefolkningen skal 'beskyttes', og kaos og vold vil blive resultatet. Den islamiske terrorgruppe, der opererer i Mali – AQIM – er tæt forbundet med 'Libya Islamic Fighting Group' (LIFG), den gruppe, som Frankrig bakkede op ved NATO's invasion i Libyen i 2011, hvor våben, penge, træning, specialstyrker og luftangreb blev stillet til rådighed. LIFG opererer nu også i Syrien, hvor man støtter 'Den fri syriske hær' med våben og mandskab – atter sponsoreret af NATO. En del af våbnene fra borgerkrigen i Libyen bruges nu i Mali.

Tony Cartalucci skriver i sin artikel 'Den geopolitiske nyopdeling af Afrika':

'Det frygtede 'globale kalifat', som neokonservative har skræmt vestens børn med de sidste ti år, tager nu form via et komplot mellem USA, Saudi-Arabien, Israel og Qatar – ikke gennem islam.'

Det er tænkeligt, at det franske militær kan drive Al-Qaeda-grupperne ud af Mali og ind i Algeriet. Her kan historien så fortsætte, og det næste imperialistiske angrebspunkt opstå. Når uroen er skabt, mener man at have alibiet i orden til at tilkalde de 'fredsbevarende' tropper.

De franske tropper 'løser' et problem, som de selv har skabt, i samarbejde med USA.

Der er intet fredsbevarende i at tage det næste skridt i imperialismens drejebog.

Se også side 14 - 16

Bevægelsen mod krisepolitikken udvikler sig

Fleksjobbere og efterlønnere gik i gang i sommers, og 2. oktober lykkedes det uden fagbevægelsens medvirken at få stablet en rimelig stor demonstration på benene i løbet af ganske kort tid. Finanslovsforhandlingerne gav nogle forhåbninger, der hurtigt blev skuffet. Der kom ingen ændring af de forringede dagpengeregler. Mens arbejdsløsheden fortsatte med at stige, kom nye "reformer" af SU, kontanthjælp, folkeskolen og kunstnerstøtteordninger på dagsordenen. Skattereformens virkninger stod klart: De fattige betalte endnu en gang, og angrebene på overenskomsterne fortsatte med SAS og derefter folkeskolelærerne. Det er nu gået op for mange, at der kun sker forandringer, hvis græs-rødderne sætter sig i bevægelse.

Med en vellykket besættelse af jobcentre i november kom startskuddet til Græsrodsnetværket 'Solidaritet eller frit fald', som nu med grupper i København, Århus og Odense har inviteret til et landsdækkende aktivistmøde den 26. januar sammen med Vestegnens Solidariske Stemme og Århus Arbejdsløshedsnetværk. Facebook-målet at samle 100 deltagere er for længst overskredet, og snart også lokalernes kapacitet. Hensigten er "at gøre noget aktivt for/med de arbejdsløse her og nu. Selvom regeringen fører blå krisepolitik, er der ikke megen udenomsparlamentarisk

kamp for øjeblikket, og vi tror, at det vil være rigtigt gavnligt og gejstgivende at mødes med ligesindede fra hele landet".

Dennis Kristensen fra FOA, tillidsrepræsentanter, fagligt valgte, efterlønnere, studerende, lærere, pædagoger, bygningsarbejdere og mange andre har nu meldt deres deltagelse. "På mødet kan vi bl.a. diskutere, hvordan vi ønsker at fortsætte kampen hen over foråret. Idéer kunne fx være en landsdækkende aktionsdag, hvor vi fylder jobcentre i hele landet, en arbejdsløshedsmarch fra Aalborg til København, en stor demonstration foran Christiansborg eller en kæmpe konference arrangeret i samarbejde med dele af fagbevægelsen. Men hvordan vi bedst muligt fortsætter kampen, skal vi netop gerne diskutere i fællesskab."

Sideløbende er antikapitalistiske netværk i København, som blandt andet

omfatter folk fra Occupy, SUF, IS, IF, Libertære Socialister, anarkister, ungdomshusaktivister og mange andre, ved at slå sig sammen om en aktionsuge i uge 19. De skriver: "Verden er i økonomisk krise, højredrejningen er i fuld gang, og staterne strammer grebet, men for kapitalisterne fortsætter tingene, som de altid har gjort. Globalt er revolutioner, opstande, strejker, demonstrationer, aktioner i

fuld gang, men herhjemme har vi afforskellige årsager endnu ikke set massive protester, og det vil vi gerne være med til at ændre på. Flere medier har det sidste halve år talt om, at venstrefløjnen mangler et fælles projekt, men det har altid været kampen mod kapitalismen, og det er på tide det kommer på dagsordenen igen."

37 HK-tillidsfolk skrev et åbent brev til finansministeren: "Den går ikke, Bjarne". Dertil kommer, at der nu er taget initiativ til at få et tillidsmandsnetværk i gang igen. Faglig Tillid samles den 23. januar om, hvordan "vi som faglige kan bekæmpe arbejdsløsheden og den sociale dumping, som rigtig mange nu kommer til at opleve".

I foråret kommer så oveni overenskomstforhandlingerne på det offentlige område, hvor det tegner til, at forringelserne af folkeskolelærernes arbejdsforhold kommer i centrum, og at det muligvis kan føre til en faglig kamp. Mange andre grupper i undervisnings-, institutions- og den sociale sektor og sundhedssektoren vil have interesse i, at lærerne tager den kamp. De står for tur lige efter. Trods det at allerede i dag er arbejdspresset på den enkelte for højt.

Sammen kan vi meget mere

Bevægelserne har det til fælles, at de forsøger sig frem med nye måder at få en bevægelse i gang på. Der bliver ikke på forhånd udstukket fælles paroler eller mål eller aktioner, men der bliver indkaldt til fællesmøder og diskus-

Græsrodsnetværket 'Solidaritet eller frit fald' inviterer til landsdækkende aktivistmøde

Målet er at samle folk som alle har lyst til at gøre noget aktivt for/med de arbejdsløse her og nu.

På mødet kan vi bl.a. diskutere, hvordan vi ønsker at fortsætte kampen henover foråret. Idéer kunne være en landsdækkende aktionsdag, hvor vi fylder jobcentre i hele landet, en arbejdsløshedsmarch fra Aalborg til København, en stor demonstration

foran Christiansborg eller en kæmpe konference arrangeret i samarbejde med dele af fagbevægelsen. Men hvordan vi bedst muligt fortsætter kampen, skal vi netop gerne diskutere i fællesskab.

Lørdag d. 26. januar kl. 13-19.
Sted: FOA SOSU, Godthåbsvej 15,
2000 Frederiksberg

Protester mod krisereformer

sioner, hvorfra der forventes at komme forslag til aktiviteter, der kan få mange i bevægelse. Det er da også i høj grad krævet, at mange kommer i bevægelse, men det er også nødvendigt at gøre et helhjertet arbejde, der sigter på at opnå en fælles retning, som de involverede grupper, partier og organisationer kan enes om. Det er ikke en retning, der sættes fra den ene dag til den anden. Det er vores fælles ansvar at arbejde for en front, der står sammen, hvis der skal opnås resultater. Ingen kan gøre det alene.

Kravet om et arbejde og en løn til at leve af er omdrejningspunkt for de krav og mål, der kan rejse massernes kampvilje, men det er i øjeblikket nærmere formuleret defensivt, som at de, der falder ud over kanten, skal reddes, og netværket af arbejdsløse skal styrkes, og lignende. Arbejdet i Faglig Tillid drejer sig således i første omgang også om organisering af arbejdsløshedsarbejdet og kampen mod social dumping. Tilsvarende retter netværket omkring 'Solidaritet eller frit fald' sig mod at gøre noget aktivt for og med de arbejdsløse her og nu; i den sammenhæng skal alle uden arbejde regnes med, ikke kun de, der er arbejdsløse i dagpengelovens forstand. Det antikapitalistiske netværk er mere vagt og taler om strejker og demonstrationer og manglen på et fælles projekt.

Det er godt med aktioner og aktiviteter, der får opmærksomhed i offentligheden. Det er vigtigt med rugbrødsarbejdet, der til stadighed arbejder med at involvere nye grupper og personer. Det er vigtigt at arbejde med en organiseringsform, der er inkluderende. Men det afgørende for at kunne kæmpe sammen og bruge de samlede kræfter er, som vi har set det i rigtig mange arbejdskampe, at formulere et klart og enkelt fælles mål og vælge en ledelse, der går fuldt og helt ind for det.

GB

Hvad er baggrunden for branden i restaurant Vejlegården?

Kommentar, Kommunistisk Politik

Hvorfor forholder restauratøren sig helt tavs overfor offentligheden – tavs om, hvad der reelt skete på brandnatten – på trods af en lovet redegørelse?

Jo længere tid der går, des mere breder mystikken sig om, hvad der egentlig skete ved branden i restaurant Vejlegården, hvor restauratøren kom slemt til skade ved røgforgiftning.

Var det brand i tekniske installationer, eller var det en påsat brand, og hvem kunne i så fald være gerningsmændene?

Den brede pressedækning og de manglende oplysninger, også fra den tilskadekomne restauratør, har uundgåeligt i første omgang kastet mange folks tanker i retning af den faglige konflikt, hvor restauranten nægtede at aflønne efter 3F's overenskomst og blev udsat for blokade. Var det en 3F-sympatisør, som stod bag?

I stedet peger pilen på en helt anden forklaring, som presser sig på.

Efter at være udskrevet fra sygehuset ønsker restauratøren stadig ikke at udtale sig om, hvad der reelt skete, eller dementere sin kones tidligere udtalelser til 'Støttegruppen', om at han skulle være overfaldet.

Sker dette i håb om at aflede opmærksomheden og rette den mod 3F?

Det bliver stadig sværere at få rede på sagen, idet politiet også på det seneste har understreget, at intet tyder på en "forbindelse med konflikten", og at restauratøren ikke er blevet overfaldet.

Brian Voss Olsen, politiinspektør og efterforskningsleder ved Sydøstjyllands Politi, oplyser til Jyllands-Posten, at politiet afventer en række undersøgelser i sagen.

Først i slutningen af januar kan politiet formentlig sige noget nærmere. Der mangler resultaterne af de fleste tekniske undersøgelser. Uden at det bliver mere konkret, hvilke undersøgelser politiets teknikere er i gang med.

Der er ikke noget, der bekræfter, at der er sket et overfald mod Amin Skov, eller at der er nogen som helst relationer i forhold til den konflikt, der har været med 3F. Disse oplysninger fastholder politiet fortsat efter en lille måneds efterforskning, siger Brian Voss Olsen.

Dette er ret bemærkelsesværdigt. Var der blot den mindste indikation på forbindelse til 3F-kontakter, er en sådan tilkendegivelse næsten utænkelig.

Har man derimod fundet ting, der peger mod restauranten selv eller dens støtter, er det nemmere at forstå.

Der rejser sig en række spørgsmål, som offentligheden har krav på svar om:

Er der tale om en brand i tekniske installationer, som skal udnyttes maksimalt imod 3F, eller er der tværtimod tale om nogen, som har haft interesse i en sådan brand, der er kommet ud af kontrol? En brand, som også skulle have til formål at forsøge at miskreditere 3F?

Noget sådant er slet ikke utænkeligt. Man kan blot tænke tilbage på RiBus-konflikten i 90'erne, hvor de sorteste provokatører iværksatte hærværk og brandstiftelse i forsøget på at miskreditere de solidariske støtter til RiBus-kampen, bl.a. ved et brandattentat mod Ribes amtsborgmesters bolig.

Det er også tankevækkende, at restauratøren ikke kunne komme ud af restaurantens lovpligtige flugtveje, fordi de var afspærret, og måtte springe ud af vinduet. Og hvad med brandalarmer? Det må da også være en sag for arbejdstilsynet.

Man kan ikke sige, at mainstreampressen har stået for den dybdeborende journalistik i denne sag!

Tilbage står: Når restauratøren ikke vil udtale sig, sker det så i håb om at fastholde sin 'Støttegruppes' rygte-spekulationer om en 3F-forbindelse, på trods af politiets gentagne udtalelser? Eller ligger der langt alvorligere ting bag, der peger tilbage på dem selv?

Hilsen til modstandsmanden og kommunisten

Frede Klitgård 90 år

Af Klaus Riis, Arbejderpartiet Kommunisterne

At overleve og blive 90 år på vores klode er i sig selv en præstation. Ikke mindst for et liv, som var truet med at blive afkortet af nazistisk deportation og tysk tugthus. Men at blive 90 år med flyvende faner, fortsat fuld aktivitet, med kampviljen og drømmene intakte – det er enestående.

Kære Frede:

Du sætter og har sat et inspirerende eksempel for os alle – fra de unge, der lige er trådt ind i kampen, til os andre, der har været med i nogle år. Et eksempel af ukuelighed, 'Født af stormen', af 'Stål der blev hærdet', som den sovjetiske kommunist og forfatter Nikolai Ostrovskij, som du oversatte, kaldte sine bøger.

Du fortsatte kampen, da du blev deporteret til Tyskland, bistået af et alt for hjælpsomt dansk politi. Du var et hjul i det gigantiske progressive maskineri, der besejrede nazismen og fascismens dødelige trussel mod menneskeheden i den største massefrihedskamp, historien endnu har set.

Det må aldrig glemmes, og du har utrætteligt advaret mod, at nazismen og fascismen vender tilbage, i nye forklædninger eller i de gamle dragter, fordi de sociale betingelser, de magt-

forhold og den herskende klasse, der slap fascismen løs, er der endnu. Den må væltes. Et samfund uden klasser og klasseundertrykkelse må skabes, før kampen mod fascismen og nazisme endelig kan afblæses.

Bevæbnet med den viden og hærdet i kamp som ganske ung tilsluttede du dig vores lokale afdeling af den kommunistiske verdensbevægelse, der var og er rygraden i menneskeheden fortsatte march fremad, som, når det kommer til stykket, er ustopkelig. Det socialistiske Sovjetunionen, som blev bygget under Lenins og Stalins ledelse, var ankeret i den antifascistiske kamp og i de nye perspektiver, der åbnede sig efter krigen.

Du var i ledelsen af DKU, mens verdenshistoriske omvæltninger tog fart med folkedemokratierne i Østeuropa, med befrielsen af Kina. Pludselig levede flertallet af menneskene befriet for kapitalisme, med uendeligt lyse fremtidsperspektiver. I dag – efter kontrarevolution oven på og inden i kontrarevolutionen – er det ukendt og svært at forestille sig for de fleste. Men det var en realitet.

Du blev journalist på Land & Folk, da det var et revolutionært dagblad – med den lysende Hans Kirk som fyrtårnet, som du har udtrykt det. Du var Moskva-korrespondent og blev vidne til den 20. partikongres, der markerede begyndelsen til enden for denne strålende periode og for socialismen i Sovjet med Hrustjovs og hans klikes magtovertagelse.

Stalin sagde ved tiåret for Oktoberrevolutionen, at blev socialismen i Sovjet ødelagt, ville "de fremskredne landes sociale og politiske liv for lange tider blive nedsænket i en hæmningsløst rasende reaktions mørke". Det er det mørke, vi nu lever i.

Du nåede at gøre dig upolær hos de nye magthavere, og vendte tilbage til Danmark og et parti i krise. Reformismen, socialdemokratiseringen, havde bidt sig godt fast. SF blev udskilt. Men

Danmark som nazicentral

Hvad der måske er mindre tydeligt, er, at højreekstremismen direkte eller indirekte eksponeres eller understøttes af den etablerede elite, herunder myndighederne.

For nyligt udsendte Det Kongelige Bibliotek et 10-binds-værk (!) om stornazisten Werner Best.

Myten om, at den nazistiske statholder i Danmark også havde sine gode sider, skal opretholdes, og samarbejdspoli-

tikken dermed begrundes, mens modstandsfolkens indsats og betydning skal ud af historien eller i det mindste placeres som en lille parentes.

ECRI, Europarådets komité om racisme og intolerance, har adskillige gange, og senest i en rapport fra maj i år, fastholdt sin kritik af Danmark som storproducent af Holocaust-benægtende og nazistiske memorabilia i ytringsfrihedens navn. Det angives, at ikke mindre end

90 % af det nazistiske materiale, der udgives og sælges i resten af Europa, fremstilles i Danmark!

ECRI gentager i rapporten sin henstilling om, at der udstedes forbud mod offentlige udtalelser, der fornægter, bagatelliserer eller støtter Holocaust, samt produktion, offentliggørelse og udbredelse af nazistisk propaganda og materiale til Holocaust-benægtelse og -revisionisme.

Formand for Aktive Modstandsfolk fylder 90

du valgte side med den revolutionære kommunisme, dengang med Kina og Albanien, og forlod sammen med andre revolutionære kommunister DKP og Land & Folk i 1962 efter bruddet mellem Kina og Sovjet.

Dette brud var også et første skridt til genopbygningen af den marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse i vort land. Du har været med i alle de forskellige faser i den nødvendige kamp, der langtfra er afsluttet, i sejre og fremgange, i tilbageslag og nederlag. Ledet af dit sikre revolutionære instinkt, af din urokkelige klasseholdning, af vores revolutionære teori – den bedste vejleder i et revolutionært liv.

Og du kom til at yde en ny kæmpeindsats i fortsættelsen af den aktive modstandskamp, med Aktive Modstandsfolk, med tidsskriftet Håndslag som redaktør og ildsjæl, med Folkebevægelsen mod Nazisme. Uden tilbageskuende sentimentalitet. Ikke som en nostalgisk klub for veteraner, men bevæget af en livsvigtig viden og erfaring.

Vi er dybt taknemmelige for det, Frede!

Vi er glade for at få lejlighed til at lykønske dig på 90 års-dagen og takke dig for dit eksempel, for din livsindsats, for inspiration, for kammeratskab.

Det er på tide, at Danmark (læs de danske myndigheder) tager sine internationale forpligtelser alvorligt, herunder efterlever den fælles forståelse, der indgik i grundlaget for stiftelsen af De Forenede Nationer, nemlig at nazisme ikke er en særlig politisk retning, men derimod en forbrydelse mod menneskeheden.

Af ERK

Uddrag fra leder i
tidsskriftet Håndslag nr. 4, 2012

Skælsmske Nina

Det er torsdag sen aften. Det har været en kold og klam dag – og i de sidste fem timer bælgmørkt. Termometeret har vist blå tal hele dagen, og udsynet har været kraftigt reduceret af mørke, fugt og tåge. Det er ikke kun øjnene, der er trætte. Anstrengelserne har sat sig i såvel krop som sind. Overskuddet er blevet mindre og infiltrationerne større.

Nu er det heldigvis sidste opgave.

Opgaven består i at køre 2 hold hjem fra henholdsvis et madlavnings- og et sangkursus. Opgaven deles med min unge – og altid friske kollega Martin, som trods sin relative unge alder allerede har skrevet en del års erfaring på sit CV. Martins frisure har 'høj rejsning'; - det er langt på toppen og marineklippet i siderne og nakken. Flinkker fyr med masser af overskud og overblik.

I morgen fredag møder vi begge altid tidligt, da der stort set ikke er handicapkørsel. I stedet hjælper vi til med at transportere ældre til aktiviteter. Da vi slipper sent torsdag og møder tidligt fredag, har vi bussen med hjem på bopælen natten over, og fordi vi nu begge bor på Amager, skiftes vi til at tage den tur, som slutter på Amager. Jeg tror, at vi er lige hurtig hjemme fordelingen; men der er noget psykologisk rart ved turen, hvor man nærmer sig sin kære kone og lune dyne.

Denne torsdag er det Martins tur til at slutte på Amager. Jeg har til gengæld kun 4 afleveringssteder; men de er fordelt på stort set hele det gamle område, der blev kaldt for Københavns Amt; - fra Lyngby, over Gladsaxe, Herlev og ud til Glostrup. Passagererne er til gengæld godt gående og rimelig åndsfriske.

Nina udmærker sig altid med et godt humør, og jeg er tidligere blevet imponeret over hendes stedssans og kvikke kommentarer. Hun er også

den første jeg tager imod og spænder fast i sikkerhedsselen. Nina bliver sat af på et bosted sammen med Dea, så jeg forundres over, at de ikke er sammen:

- Er Dea ikke med i dag?

- Nej! Falder afgørelsen prompte.

I det samme kommer de øvrige 3 passagerer, så jeg når lige at forhøre mig hos Martin, om der er 'l... på styret' – eller styr på situationen. Alt er OK, så hyp alle mine heste. Jeg har vundet et par minutter i forhold til den normale afgang. Af sti af sted.

Det tegner samtidig til at blive en hyggelig tur, fordi jeg og passagererne kender hinanden godt indbyrdes, og som regel kan jeg vriste en lille latter ud af nogen af dem, mens hovedparten er mere tilbagetrukne – og kun giver uforståelige lyde fra sig.

Kort efter startbanen spørger Nina:

- Skal Dea med den anden bus?

Jeg når kun at blive lidt mistænksom; - så ringer min ørebøf i det samme:

- Du var lige lovlig hurtig på den, Flemming. Du har glemt Dea! lyder Martin stemme.

Jeg ærgrer mig og meddeler fadæsen til mine kære unge passagerer, hvilket fra alle – uden hængninger – medfører en ubehersket latter.

Jeg må vende om, hente Dea og tage imod hånen på resten af turen. Jeg bliver bekræftet i, at de nyder stemningen ved at have drillet mig. Nina har helt klart førertrøjen på; men også John er med i udbruddet. Han er den sidste, der sættes af, så i en times tid er mit ørevoks tvungent indlagt til hans hånlige: Na-na-na-naaah-na.

Denne drillemelodi hænger i bussen fra Glostrup, hvor John bor, til midt på Amager. På næste torsdag kan jeg fortælle dem alle, at jeg måtte græde mig selv i søvn.

Reno

Ædelt er mennesket, hjælpsom og god!

Arbeit Zukunft

En tysk naturvidenskabsmand og marxist-leninist tager her Goethes berømte udsagn "Edel sei der Mensch, hilfreich und gut ..." op til debat og behandling i videnskabeligt lys – og i modsætning til florerende teorier om menneskets iboende ondskab

I oktober 2012 bragte den tyske tv-kanal 3SAT en serie i 15 afsnit med temaet "Ondskabens Natur" med en stribe 'videnskabelige' indslag om 'ondskaben i mennesket'.

De fleste kender sikkert følgende Goethe-citat: *"Ædelt er mennesket, hjælpsom og god ..."* Efter min mening klinger det lidt i retning af et hjælpeløst suk fra Goethes side over for den daværende virkelighed. I mere end 1500 år er ånden i dette Goethe-citat ikke alene blevet prædikeret fra alle prædikestole verden over, men i bedste fald er resultatet kummerligt, i al fald sammenholdt med et sådant opbud. Og sådan vil det, hvis det står til kirken, fortsætte endnu et årtusind.

Jeg omformulerer nu som naturvidenskabsmand Goethes suk og påstår – indrømmet: provokerende og sat på spidsen – *Mennesket er ædelt, hjælpsomt og godt ...!* Og jeg tager dette skridt i kritisk afgrænsning fra det ofte gentagne udsagn i den ovennævnte tv-serie ud fra en videnskabelig erkendelse af samfundsforskning og evolution. Det skal kort skitseres herunder.

Biologerne kender i dag mere end 1,1 million forskellige dyrearter, og de går ud fra, at det muligvis ikke er halvdelen af det reelle antal arter. Enhver af disse arter har i løbet af evolutionen udviklet særlige egenskaber, der er typiske for dem. Derunder hører ikke kun de ydre synlige kroegegenskaber og den indre opbygning af kroppen, men også deres adfærd.

'Kampen for tilværelsen' fortolker tilhængerne af den såkaldte socialdarwin-

Oplæg til debat

nisme på en anden måde, end Darwin selv gjorde det. Ifølge deres påstande finder kampen sted mellem individer tilhørende samme art, og kampen fortsættes, til enten de stærkeste eller dygtigste som de eneste overlever. Altså alle imod alle – og den, der sejrer, har dermed bevist, at han har ret til at leve, mens den, der taber, har vist sin uduelighed til at leve, og det er ikke synd for ham.

Imidlertid forstod Darwin ved 'kampen for tilværelsen' den enkeltes (plantens, menneskes eller dyrs) kamp imod sine omgivelser. Her måtte den enkelte hævde sig i forhold til de såkaldte abiotiske og biotiske faktorer – det vil sige ikke-biologiske miljøfaktorer som temperatur, tørke, lysforhold, stråling osv. – men måtte også i forhold til biologiske miljøfaktorer som bakterier, rovdyr, kamp om mad imod andre dyrearter. Til de biologiske miljøbetingelser hører naturligvis også – som sagt også – artsfæller. Og her kan der fremvises mange eksempler i naturen på, at der på ingen måde – som de åbne eller skjulte socialdarwinister påstår – foregår et kontinuerligt slagsmål mellem artsfæller. Det er totalt modsat: Der findes talrige eksempler, hvor artsfæller ikke kæmper mod hinanden, men kæmper i fællesskab og gensidigt støtter hinanden i overlevelseskampen.

Videnskaben skelner her mellem en række forskellige former for socialt

samliv imellem individer af samme art. Her nævner jeg kun et par eksempler: kolonier, hjerde, sværme, skarer, flokke, familier. Disse former for samliv er altid kendetegnet ved bestemte, typiske egenskaber, og de er typiske for enhver art. Således lever sild i sværme og ikke i flokke, kvæg lever i hjerde og ikke som familie, bier lever som bifamilie og ikke som en koloni ...

Samlivet i grupper giver fordele. Det enkelte individ bringer sine færdigheder med ind i gruppen, og gruppen tilbyder ham til gengæld beskyttelse og støtte. Det er klart nok, at en gruppe, hvor en del af medlemmerne lever på bekostning af andre, ikke fungerer helt så godt som en, hvor alle deltager på lige fod. Den førstnævnte vil i det lange løb ikke have en chance i 'kampen for tilværelsen' i konkurrence med den vel fungerende gruppe – hvormed vi rent faktisk har bevist kapitalismens forestående endeligt på et biologisk plan!

Dagens mennesker (Homo sapiens) har eksisteret i godt 40.000 til 50.000 år. Mange videnskabsfolk taler om 100.000 år. De medregner neandertalerne og Heidelberg-menneskene. Hvorom alting er, så er det fuldstændigt ubestridt og bekræftet af palæontologiske undersøgelser, at mennesket fra starten af har levet i grupper. Det er et typisk kendetegn for arten 'menneske'. Det betyder, at samliv med andre er specifikt for arten – fordelene er den bedre opretholdelse af arten i 'kampen for tilværelsen' mod de andre miljøbetingelser. Dette i evolutionen opståede samliv med andre mennesker fungerer imidlertid kun, hvis 'mennesket' som art er 'ædel, hjælpsom og god ...'. De af Goethe anvendte ord er selvfølgelig ikke et videnskabeligt begreb, men indeholder en moralsk vurdering. Betydningen af ordene er dog klar nok.

Nu ved vi alle, at virkeligheden ser anderledes ud, og også Goethes suk vidner om, at det på hans tid var anderledes.

Jeg kommer nu i vanskeligheder, fordi man med rette vil spørge mig: ”Hvad nu med slaveejerne, feudaltherrerne, kapitalisterne – er de også noget ædelt, hjælpsomt og godt?”

Jeg ville næsten med det samme sige: ”*Naturligvis ikke!*”

Dog dette ville være forkert; jeg bør sige: ”Det er de indlysende ikke!”

Men jeg mærker, at min videnskabeligt godt udledte model har en åben og ubeskyttet flanke. Det volder mig imidlertid ikke problemer at fastholde den, for netop her kommer Karl Marx mig til hjælp.

Han har videnskabeligt bevist, at ”*Den samfundsmæssige væren bestemmer bevidstheden!*”

Dermed er min models hidtil åbne flanke lukket. Med hjælp fra den naturvidenskabelige erkendelse og marxismens videnskabelige erkendelser kan jeg endegyldigt proklamere: ’Mennesket’ som art er ædel, hjælpsom og god.

Næsten alle ubestrideligt forekommer de afvigelser fra dette udsagn lader sig forklare med den samtidige tilstand af og i det menneskelige samfund. (Der findes naturligvis – ligesom også hos andre arter – enkelte individer med bl.a. genetiske forstyrrelser, der vil også altid være enkeltpersoner, der igennem deres adfærd forstyrrer fællesskabet, men det drejer sig ikke om hele ’fællesskabsgrupper’). ’*Det gode*’ er på den måde en evolutionsfordel for samtlige mennesker, hvorimod ’*Det onde*’ alene er til fordel alene for enkeltpersoner, henholdsvis en liden gruppe, og for det andet er en evolutionær bagdel, der vil blive udryddet, dvs. ikke vil overleve udskillelsen (selektionen).

Det menneskelige samfund begyndte med jæger- og samler stadiet, som afløstes af agerbrug og opdræt af kvæg, derefter slavesamfundet, feudalismen og kapitalismen, der i dag diskret skønnes som ’fri markedsøkonomi’. Jeg tror, at ingen vil modsige mig, når jeg påstår, at ingen jægere og samlere tænkte som slaveejere eller feudaltherrer, og de tidlige agerbrugere havde heller ikke nogle kapitalistiske mer-værdiforestillinger i hovedet.

Som jægere og samlere var mennesket, ligesom alle andre dyrearter, evolutionspassivt. Med overgangen til agerbrug og kvægopdræt blev mennesket som den eneste dyreart evolutionsaktivt, dvs. man greb aktivt ind i evolutionen af bestående såvel som fremavlede planter og dyrearter.

Herfra udvikledes som overgangsstadier de ovennævnte samfundsformer sig ud fra hinanden med de til enhver tid ændrede former for produktion og tilegnelse. Sådan forklares det også, at der udvikledes sådanne overgangsformer (!) af udbytnings- og classesamfund, som står i modsætning til menneskets natur. Disse samfundssystemer havde deres historiske berettigelse, men de er imidlertid ikke nogen uforanderlig naturtilstand. Tværtimod er de blot gennemgangsstadier.

Der vil være endnu et overgangsstadie, når kapitalismen ikke længere findes, for kapitalismens hovedmodsatning har været kendt i mere end 150 år. Den består mellem arbejdsdelingen i produktionen og den private tilegnelse af det samfundsmæssige producerede.

Løsningen på problemet er i teorien enkel. Det samfundsmæssigt producerede må også tilegnes samfundsmæssigt. I praksis er det dog ikke så let at løse

som rent teoretisk. Men det ligger ikke i den påståede ’menneskelige natur’ (’mennesket stræber efter magt’, ’mennesket er ondt’, osv.), men derimod i, at alle, der får det samfundsmæssigt producerede op under neglene, med alle deres til rådighed stående magtmidler (statsapparat, politi, militær) og med største brutalitet og dertilhørende propaganda forhindrer en samfundsmæssig tilegnelse.

Kommunisterne påduttes igen og igen af deres modstandere, at de vil ’skabe et nyt menneske’. Det passer ikke. Idet man eliminerer kapitalismen som sidste stadie af classesamfundene (arbejderne vil som de hidtil udbyttede gøre dette), så eliminerer de en tilstand, der i mere end 12.000 år har stået i modsætning til menneskets natur, og gør det muligt for menneskene endelig at leve i overensstemmelse med deres natur – ’*ædel, hjælpsom og god*’, for atter at bruge Goethes ord.

8. november 2012
arbeit-zukunft.de

Oversat fra tysk af KP

Tirsdag den 22. januar kl. 19-21 starter møderække
i Oktober Bogbutik, København

Marxisme og leninisme i dag – hvorfor det?

Alle med interesse i klassekampen og marxismen kan deltage. Datoer for de kommende møder aftales af deltagerne – det bliver sandsynligvis torsdage.

1. Marxisme og leninisme i dag – hvorfor det? Hvad er det, og hvad kan man bruge det til?
2. De grundlæggende modsætninger i verden – hvad driver udviklingen?

3. Arbejderklassen i dag – er arbejderklassen den ledende kraft?
4. Socialismen historisk og i fremtiden – hvad kan vi lære af historien, og hvordan ser socialismen ud?
5. Strategien for revolution og socialisme – hvordan kommer vi derhen?

Se mere info oktobernet.dk. Tilmelding: skriv til info@oktobernet.dk.

Nr. 43: Dansk elitesoldat dræbt – Ud af Afghanistan nu!

De danske besættelsestropper i Afghanistan har lidt et nyt tab. En elitesoldat fra Jægerkorpset blev i går ramt af bombe under en operation i Helmand-provinsen

Det var dansk soldat nr. 43, der er dræbt under Danmarks krigsførelse i Afghanistan, og den første

overhovedet fra Jægerkorpset, der er faldet i krig.

Det hemmelighedsfulde elitekorps, der indsættes til specielle krigsopgaver, har – efter hvad der er offentligt oplyst – siden 1995 været indsat i Bosnien-Herzegovina, Afghanistan og Irak.

I 2008 toppede de danske tabstal i Afghanistan med 13 dræbte. Siden 2010 har de danske soldater ikke gennemført omfattende kampopgaver.

I de seneste år er NATO-koalitionens kampindsats formindsket, idet det i højere grad er overladt til afghanerne at føre krig mod hinanden. 2010 var året med de største NATO-tab, hvor 711 herfra blev dræbt.

Danmark på tværs

I 2011 blev tre danske soldater dræbt i Afghanistan. Ingen blev dræbt i 2012.

De danske krige har – siden de første soldater sendtes til Eksjugoslavien i 1991 – ud over de mange dræbte haft andre store omkostninger for soldaterne, der har været i aktion for imperialismen og NATO.

Adskillige tusinde er blevet såret, og mange svært invaliderede. Og de psykiske men er endnu mere omfattende end de fysiske. Hver sjette danske soldat vender hjem med psykiske lidelser. De fleste anerkendes ikke som 'arbejdsskader'. Godt 2,5 pct. af de udsendte soldater får efterfølgende konstateret PTSD, posttraumatisk stresssyndrom.

USA og NATO har erklæret, at 2014 vil være året for de sidste udenlandske kamptropper i Afghanistan. I november 2012 trak Frankrig sine kamptropper hjem, efter at 88 franske soldater var dræbt. Det var et af Hollandes

valgløfter.

SRSF-regeringen følger til gengæld USA og NATO i tykt og tyndt og vil også trække de danske kampsoldater ud i 2014.

Følgagtigheden gælder også de løgnagtige begrundelser for krigen og besættelsen. Hvor påskuddet i Irak var ikke-eksisterende masseødelæggelsesvåben, har det i Afghanistan været en påstået terrortrussel.

Den danske krigsminister Nick Hækkerup påstår ligesom sin statsminister, at de danske soldater er i Afghanistan for at sikre, at danskerne kan leve i tryghed.

Det er en syg begrundelse for en i bund og grund ulovlig krig og besættelse. Der er aldrig forekommet terrorvirksomhed i vestlige lande fra den afghanske modstandsbevægelses side, indbefattet Taliban, hverken før 11. september 2001 eller senere.

Den danske antikrigsbevægelse kræver, at Danmark trækker sig ud af Afghanistan NU.

3. januar 2012

ALLIANCE+ fyret fra Panum Institutet på Københavns Universitet

Et nyt kapitel er skrevet i fortællingen om privatisering af arbejdet inden for vores velfærdsområder, i dette tilfælde uddannelsesområdet. Nu er ALLIANCE+, der overtog rengøringen for et år siden på Panum Institutet, fyret fra opgaven

Danmark på tværs

I de seneste år er rengøringen blevet udliciteret på dele af Københavns Universitet, som det er sket så mange andre steder. På Panum Institutet blev rengøringen i 2011 sendt i udbud.

Universitetets rengøringsafdeling ('Rengøringservice') bød selv på ar-

bejdet og afgav det billigste bud i licitationen. ALLIANCE+'s tilbud var over en femårig periode 4,2 millioner dyrere end universitetets eget kontrolbud, og alligevel var det dem, der endte med at få opgaven.

Den lokale rengøringsafdeling scorede også højest på kvaliteten, men fakultetets ledelse afviste alligevel budet med påstanden om, at udgifterne til administration var sat for lavt.

Første skridt for ALLIANCE+ var at fyre ni medarbejdere. De resterende 27 rengøringsassistenter blev forvist fra deres normale opholdslokaler til et stort fugtigt rengøringsrum i kælderen.

ALLIANCE+ er nu, et år efter de vandt licitationen, blevet opsagt på grund af det, der benævnes 'forskelligt syn på rengøringsstandarden'. Med andre ord har arbejdet ikke kunnet fungere tilfredsstillende efter de nedskæringer, udliciteringen medførte.

Ifølge 3F København har medarbejderne følt sig jagtet og kontrolleret. Stress, sygemeldinger og manglende tid til opgaverne har været situationen.

Elev- og studenterbevægelsen står sammen imod forringelser af SU'en

Regeringen lægger op til en 'hurtigere igennem'-reform, hvor SU'en står for skud – endnu et skridt hen mod den totale individualisering og egenbetaling af studier og studietid

Elev- og studenterforeninger har i årtier – tilsyneladende forgæves – forsøgt at forklare politikerne, at SU'en er en god investering og en nødvendighed, hvis alle skal have mulighed for at tage en uddannelse. Spørgsmålet er, hvad der nu skal til for at forhindre Danmarks rige i at skære ned på de fattige.

Endnu har regeringen ikke åbent præsenteret deres bud på en SU-reform. Men rygtestrømmen fra regeringens spindoktorer er ikke til at tage fejl af: Der kommer et forslag til nedskæringer i begyndelsen af februar 2013. Man taler om at fjerne det sjette år og at skære i de hjemmeboende elevers støtte. Begge dele er klokkeklare nedskæringer og løftebrud.

Studerende på banen

Der er så småt ved at komme gang i aktiviteter, der skal presse nedskæringsforslagene tilbage og sige klart nej til forringelser af SU'en.

Elev- og studenterforeninger udtaler, at de vil gøre det klart for politikerne, at en besparelse på SU'en ikke er fornuftig. SU'en er en hamrende god investering i Danmark. Den sikrer, at alle uanset baggrund har mulighed for at tage en uddannelse. Den sikrer social mobilitet og bidrager til, at Dan-

Danmark på tværs

mark er og fortsat kan være et viden-samfund. Skærer man i SU'en, vil det modsatte ske.

Eftersom SU'en er den primære og for nogle studerende eneste indtægtskilde, skaber politikernes ukonkrete udmeldinger om SU-reformer stor usikkerhed og bekymring. Det får os ikke hurtigere igennem vores uddannelse,

tværtimod!

SU-systemet er en af hjørnestenene i dansk uddannelse. Vi har senest i 2011 været på banen mod forringelser af SU'en, og vi siger igen klart nej til forringelser.

"SU'en til de hjemmeboende er ikke bare for sjov. Mange elever betaler for at bo hjemme, for transport, studieture og andet til uddannelsen. Man vil twin-ge mange unge direkte ud af gymnasiet, hvis man fjerner deres livsgrundlag," udtaler formand for Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Malene Nyborg Madsen.

Jakob Ruggaard, formand for Danske Studerendes Fællesråd, supplerer:

"Der er mange gode grunde til at skulle bruge et år ekstra. Næsten ingen af dem handler om dovenskab. Et forkert studievalg eller barrierer i systemet ved overførsel af merit kan skabe uventede forsinkelser. Det drejer sig om de studerendes liv og fremtid, og for mange er det muligheden for at gennemføre en uddannelse, der fjernes med en afskaffelse af det sjette år."

11. januar 2013

Nye udliciteringer på vej

Bestræbelserne i retning af stadig dårligere standarder fortsætter ufortrødent. Udliciteringsplanerne breder sig stadig videre ud – som bekendt et af EU's krav til stat og kommuner. På endnu en afdeling af Københavns Universitet, 'Science', sendes rengøringen nu også i EU-udbud.

Kriteriet hedder 'det økonomisk mest fordelagtige bud'. Man må spørge: 'For hvem'?

Rengøringen på Science var nemlig også i udbud for fem år siden. Her var universitetets egen rengøringsafdeling 3,874 millioner billigere end de private

selskabers tilbuds gennemsnit, og den-gang beholdt de opgaven.

Søren Møller, fællestillidsmand for rengøringsassistenterne på KU, har regnet sig frem til, at Rengøringsser-vice har sparet KU for 15-16 millioner kroner siden 2008. Mindst. "Det er så takken, vi får i dag, at vi lige skal have en udliciteringsrunde til," siger han. "Vi håber ikke, de laver 'en Panum' på os."

Vi får se; dog bliver det vel næppe ALLIANCE+, der får muligheden for at profitere på velfærden i denne omgang.

Under alle omstændigheder medfører det fænomen, at offentlige områder i det hele taget bliver udbudt i licitation, et stort pres på løn og arbejdsforhold.

Konkurrencen betyder, at selv når arbejdet forbliver på offentlige hænder, er det oftest blevet fastholdt gennem at underbyde egne arbejdsvilkår for at sikre arbejdspladserne.

Øget usikkerhed om, hvor længe jobbet i det hele taget eksisterer, er en anden negativ følge af de tilbagevendende udliciteringsrunder.

8. januar 2013

Den verdenskendte brasilianske satiretegner Carlos Latuff spidder imperialisme og reaktion, indbefattet Israels undertrykkelse af palæstinenserne og den ulovlige blokade og de gentagne krige mod Gaza.

Satiren er ubestrideligt virksom. Den har f.eks. fået Simon Wiesenthal-centret i Los Angeles til at udråbe Carlos Latuff som antisemit. I en såkaldt Top 10-liste over nedsættende anti-semitiske og anti-israelske kommentarer figurerer Latuff på tredjepladsen. Som begrundelse for at placere Latuff her hedder det:

”Carlos Latuff: Israel bagtalt af brasiliansk karikaturtegner

Under den nylige konflikt indledt af Hamas mod den jødiske stat bagtalte den brasilianske karikaturtegner Israel og premierminister Benjamin Netanyahu for at gøre, hvad enhver statsleder i verden ville gøre imod raketangreb, der rettede sig mod uskyldige civile.”

Hvad er Simon Wiesenthal-centret i Los Angeles, som udarbejder Top 10-listen? Selvom det bærer hans navn, er det ikke skabt af den verdenskendte nazijæger, som levede fra 1908-2005.

Østrigeren Wiesenthal blev efter 2. verdenskrig internationalt kendt som nazijæger. Som overlevende fra 4½ års ophold i kz-lejre begyndte han straks efter krigen at samle oplysninger om nazistiske jødeudryddelser og naziforbrydere. Ikke mindst for at opspore dem, der var gået under jorden, og få dem stillet for en domstol.

Blandt disse var Adolf Eichmann, Fritz Stangl og Hermine Braunsteiner, og også Joseph Mengele, som det trods en intens

Effektfuld satire: Carlos Latuff svarer igen på beskyldninger for antisemitisme Bryd tavsheden: Anti-zionisme er ikke anti-semitisme

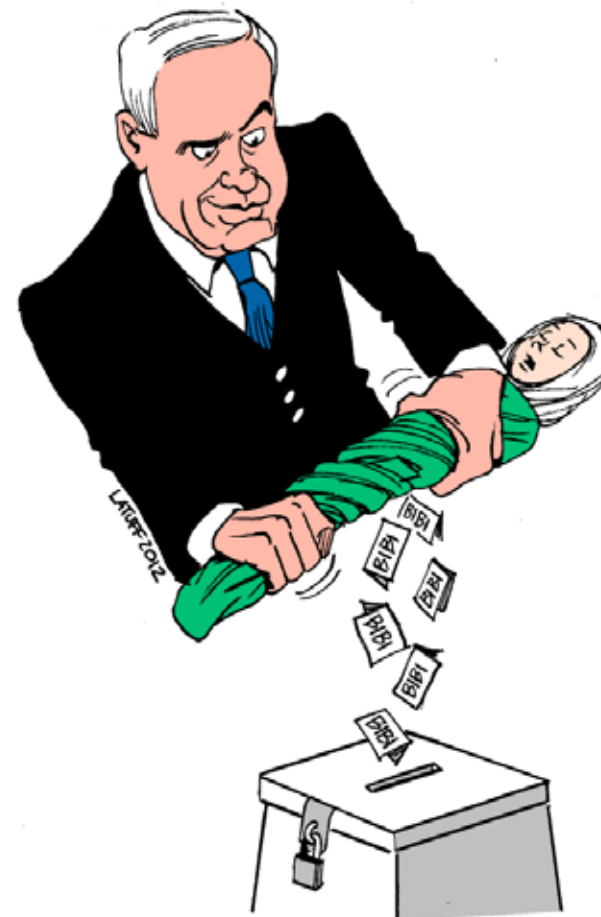
Sådan som zionismen ser på antisemitisme

jagt aldrig lykkedes at få stillet for retten. Wiesenthal oprettede dokumentationscentre i Linz og Wien, men hovedparten af arkivmaterialet blev i 1950'erne overført til Israel.

Simon Wiesenthal-centret i Los Angeles blev oprettet i 1977 af rabbineren Marvin Hier; Wiesenthal selv har aldrig haft noget at gøre med dets drift eller virksom-

hed. Det er en pro-israelsk organisation, med officiel status som ngo ved FN, som er en del af den af den indflydelsesrige zionistiske lobby i USA.

I sin Top10-liste sammenblander SWC modstand mod Israel og dets politik med antisemitisme og sidestiller ultra-højreorienterede og nazistiske kræfter med venstreorienterede og revolutionære som

Det handler blandt andet om en tegning som denne, der fremstiller Netanyahus angreb på Gaza som et boost for hans valgkampagne op til det israelske valg den 22. januar: Netanyahu vrider stemmer ud af et dræbt barn

Rabbi Marvin Hiers fra Simon Wiesenthal-centret uddeler "bronzemedalje" til Carlos Latuff

Latuff – efter den gamle model om 'de to ekstremer' – og supplerer det med islamister til et grotesk mismask af forskellige kræfter, der alle stemples som antisemitter.

Antisemitisme og modstand mod israelsk undertrykkelses- og krigspolitik gøres identiske.

De to første på listen er henholdsvis Ægyptens Muslimske Broderskab og regimet i Iran, som Netanyahu forbereder krig mod.

Latuff på tredjepladsen efterfølges af "Europæiske fodboldfans antisemitisme".

Carlos Latuff har svaret igen. Han skriver

”Simon Wiesenthal var berømt for sin jagt på nazister. Nu er centret med hans navn mere interesseret i at jage kritikere af Israel. Den nye kampagne mod mig og mine satirer er iscenesat af rabbiner Marvin Hiers, lederen af SWC. Rabbieren slår ud efter mig og Huffington Post for Gaza-tegninger.”

Det kræver en ny tegning.

AFRICOM's rolle

USA invaderer Afrika

Krigen om ressourcerne og erobringen af Mali

Af Timothy Alexander Guzman

USA's Afrika-kommando (AFRICOM) blev dannet i 2007 under forsvarsminister Donald Rumsfeld og Bush-administrationen som et militært kommandocenter, der dækker hele det afrikanske kontinent. Deres mål var at sætte et permanent fingeraftryk på Afrika for at skabe den fred og sikkerhed, der passer til USA's interesser

I en presseudtalelse fra Det Hvide Hus d. 6. februar 2007 annoncerer Bush-administrationen, at en ny, centraliseret US-kommando nu vil være repræsenteret i Afrika gennem AFRICOM.

'Denne ny kommando vil styrke vores sikkerhedssamarbejde med Afrika og skabe nye betingelser for at støtte mulighederne for vores partnere i Afrika. Afrika-kommandoen forstærker vores bestræbelser på at bringe fred og sikkerhed til Afrikas befolkning og virke for vores fælles mål for udvikling, sundhed, uddannelse, demokrati og økonomisk vækst i Afrika.'

De interessante ord i presseudtalelsen er 'udvikling' og 'økonomisk vækst'.

Der er en hel række elementer, der har at gøre med AFRICOM og dets mission. For det første er der dens rivalisering, den vil tage op i forhold til Kina og andre lande, der har diplomatiske eller forretningsmæssige forbindelser med afrikanske stater. Det gælder særligt vestlige lande som Frankrig og Storbritannien, der koloniserede Afrika for flere århundreder siden enten ved at indgå aftaler med afrikanske ledere, der så en fordel i dette, eller gennem magt.

USA og dets vestlige allierede bruger militær magt, enten gennem invasion eller ved at sætte statskup i værk i det pågældende land. AFRICOM's mål er at eliminere Kina og andre landes

TEMA angreb på Mali

Mali februar 2007 flickr/E-migrator

indflydelse i regionen. Afrikas naturressourcer er et vigtigt element at tage i betragtning, da de omfatter olie, diamanter, kobber, guld, jern, kobolt, uran, bauxit, sølv, petroleum, særlige træarter og tropiske frugter.

For at give en idé om, hvad der er på spil for USA, kan det nævnes, at Vestafrika alene bidrager med 20 % af USA's forbrug af kulbrinte. USA's erhvervsinteresser i Afrika har brug for naturressourcerne til at tilfredsstille deres appetit på profit – et faktum, man ikke må glemme. USA skaber konflikter for at retfærdiggøre sin tilstedeværelse på det ressourcerige kontinent med alle midler. Som Rahm Emanuel, den tidligere chef for præsident Obamas stab, engang sagde: "Ingen krise bør gå til spilde" – et motto, Washington tydeligvis har taget til sig.

I staten af 2012 fandt tuareg-oprøret sted i den nordlige del af Mali, en konflikt, der betød flere uafhængighedskrige imod Malis regering i Sahara-regionen Azawad. Den maliske regering tabte sin nordlige region til tuareg-separatisterne. Tuaregerne er et nomadefolk, der lever i den nordlige del af landet sammen med en lokal islamisk

militant gruppe ved navn Ansar Dine. Ansar Dine var allieret med Islamisk Maghreb (AQIM), en gruppe inden for Al Qaeda, der efterhånden skubbede tuaregerne ud og indførte sharialovgivning. Timbuktu blev en spøgelsesby, efterhånden som Ansar Dine og Islamisk Maghreb overtog magten. Begge grupper modtog våben fra Libyen efter den amerikansk ledede NATO-invasion.

Krisen startede, da Malis demokratisk valgte regering under Amadou Touman Touré blev væltet den 21. marts (2012) som en følge af dens dårlige håndtering af situationen. Lederen af militærkuppet var kaptajn Amadou Haya Sanogo, trænet i USA ved 'adskillige lejligheder' ifølge en artikel i Washington Post d. 23. marts 2012. Det står klart, at Washington stod bag Sanogos kup.

Nu ønsker USA en invasion af 'humanitære årsager'. Men som vi alle burde være klar over, betyder 'humanitær intervention' bare 'økonomisk intervention', for det centrale for en sådan intervention vil være de uhyre værdier såsom guld, olie og landbrugsvarer, som USA og andre vestlige magter ønsker at udnytte. Det vestligt kontrollerede FN ønsker at indføre sanktioner for det nordlige Mali på grund af dets bånd til terrorister.

Dette vil være det første skridt mod en intervention fra Vesten. AFRICOM's sande formål er at ødelægge afrikanske nationer og installere marionetregeringer, der adlyder Washington.

Hvordan opnår de deres mål? Skab krisen, og tilbyd kuren. AFRICOM er svaret.

Oversat fra engelsk af Stop Terrorkrigen

Originalartikel:
America Invades Africa: The Resource War and the Conquest of Mali
Global Research - globalresearch.ca

Udtalelse om situationen i den vestafrikanske region og i Mali

*Resolution fra Den Internationale
Konference af Marxistisk-
Leninistiske Partier og
Organisationer (IKMLPO)*

Siden år 2010 er Region Vestsahara og særligt Sahel-Sahara-zonen kendetegnet ved indblanding og militærinvasioner fra imperialistmagternes side. Årsagerne til denne indblanding er:

- geostrategiske og militærpolitiske, og skal ses i sammenhæng med kampen om nyopdelingen af verden og det afrikanske kontinent

- økonomiske (adgang til olie fra Guinea-bugten og Elfenbenskysten, til Nigers uran og de ædelmetaller, der findes i området, til solenergi, kakao, kaffe...)

- de angloamerikanske imperialisters (USA, UK) og de franske imperialisters kamp for at imødegå indtrængningen af nye aktører som Kina, Indien, Brasilien, osv.

- de imperialistiske magters vilje til at kvæle enhver form for protest fra folkemasserne, der tvinges ud i nød og lider under mangel på politisk frihed og undertrykkelse, der udøves mod dem af de korrupte marionetregeringer; og disse magters forsæt om at slå enhver oprørske revolutionær bevægelse ned.

Den politiske og militære krise efter statskuppet i Mali fra CNRDRE ('Nationalkomiteen til Genoprettelse af Forsvaret og Staten') den 22. marts 2012 og den militære besættelse af Nordmali af MLNA ('Azavads nationale befrielsesbevægelse') og jihadisterne (AQMI, Ansar Dine, Mujao, Boko Haram osv.) skal ses i den sammenhæng.

Den politiske og militære krise i Mali

har for nabolandene (særlig Elfenbenskysten, Algeriet, Niger, Burkina Faso og Mauretanien) og for samtlige lande i den vestafrikanske region alvorlige følger: Destabilisering af staterne, spredning af våben, massiv befolkningsflugt i det sydlige Mali og også hundredtusinder af flygtninge i nabostaterne.

Den politiske og militære krise er desuden en trussel mod imperialismens interesser, ikke mindst den franske, i Mali og i regionen. Derfra udspringer forberedelserne til en åben militær intervention i Mali, der skal gennemføres af tropper stillet til rådighed af medlemslandene i ECOWAS (*De Vestafrikanske Staters Økonomiske Fællesskab*) og med logistisk understøttelse fra imperialistiske stormagter (Frankrig og USA) og FN under påskud af at 'sikre overgangen', 'genoprettelsen af forfatningsmæssige tilstande' og 'genoprettelse af Malis territoriale integritet'.

Det drejer sig om en reaktionær plan fra de imperialistiske magter og deres for-

TEMA angreb på Mali

bundsfæller i regionen, til at opretholde og forstærke deres overherredømme.

Dette er en yderst alvorlig situation, og IKMLPO:

- anklager og fordømmer de marionetregimer, der har åbnet deres territorier (især Elfenbenskysten, Mali, Burkina Faso, Niger, Mauretanien og Senegal) for imperialistiske aggressionstropper.

- anklager og fordømmer uafhængighedserklæringen fra staten Azawad, som er proklameret af MNLA ('Mouvement National de Liberation de l'Aza-wad'), et instrument for den franske imperialisme.

- anklager og fordømmer de forbrydelser mod befolkningen i Nordmali, der

er begået af den terroristiske gruppe AQMI ('Al Qaeda i det islamiske Mahgreb') og de islamistiske grupper Ansar dine (arabisk: 'Troens Forsvarere'), Mujao ('Bevægelsen for enhed og jihad i Vestafrika') og MNLA for.

- støtter den modige modstand fra befolkningen, ikke mindst ungdommen, imod undertrykkelsen og den middelalderlige politik fra disse reaktionære og oplysningsfjendtlige grupper.

- anklager og fordømmer den reaktionære plan fra ECOWAS og imperialisterne, først og fremmest de franske, og vender os mod at sende ECOWAS-tropper til Mali.

- opfordrer til at støtte proletariatet og folket i Mali til realisering af den revolutionære vej ud af den politiske og militære krise.

- opfordrer til at støtte proletariatet og folkene i den vestafrikanske region imod imperialisternes og deres afrikanske vasallers overherredømme.

- opfordrer folkene og også de demokratiske og revolutionære kræfter i de imperialistiske lande til at modsætte sig den militæriske intervention fra de imperialistiske magter i Mali.

Tunis november 2012

Nej til fransk militær intervention i Mali

– Nej til "den hellige enhed", der støtter denne krig

Den franske regering har besluttet at lade de franske tropper intervenere i Mali. Efter Elfenbenskysten og Libyen er det nu Mali. Det

er en beslutning, der involverer Frankrig i en krig i en tidligere fransk koloni.

Denne valgmulighed er den eneste, der har været anvendt, efter det nordlige Mali kom i hænderne på bevæbnede islamistiske grupper.

Siden sin tiltræden har F. Hollande arbejdet for, at FN skulle give grønt lys til en international militær intervention, hvor fransk personale og diplomati organiserede de konkrete betingelser.

Mænd som Ouattara, der blev indsat i Elfenbenskysten ved en militær intervention, hvor Frankrig spillede hovedrollen, eller Compaoré i spidsen for Burkina Faso, har uophørligt tjent den franske imperialismes interesser i regionen, hvad enten det er regeringen i Paris eller Yayi Boni, autokraten i Benin, der tjener som den "afrikanske" facade for denne militære invasion. Hvem kunne tro på, at ECOWAS (den vestafrikanske økonomiske union) var i stand til at stille en militær styrke på benene uafhængigt af det franske militær? Tværtimod er det klart i dag, at hele den disponible franske styrke i Afrika er blevet mobiliseret til denne intervention.

Begrundelsen for denne franske militære intervention er kampen mod de be-

TEMA angreb på Mali

væbnede islamistiske grupper, der kontrollerer en del af Malis territorium. De truer Malis integritet og lader terror styre de områder, de kontrollerer. Men deres tilstedeværelse og den lethed, hvormed de er blevet indsat, afspejler eksistensen af dybe sociale, økonomiske og politiske problemer, som det herskende styre i Mali ikke har løst, men forværret ved sin forvaltning af landet. Det betyder ikke, at en militær løsning, og slet ikke en udenlandsk militær intervention, vil løse nogen af disse problemer, snarere tværtimod.

Kræfter i Mali har fordømt denne situation og fra starten afvist en udenlandsk militær intervention; de har udtalt, at spørgsmålet om Malis territoriale integritet er en sag for Malis militær. De er ikke blevet hørt.

Den militære operation er kompliceret; den kan tage tid og betyde, at der skal mobiliseres langt større styrker. Ofrene er primært Malis civile befolkning, som er fanget mellem to brande.

Styrkelsen af "vigipirate" (Frankrigs nationale sikkerhedsvarslingssystem) indgår i strategien for spænding og som indpakning i forsøget på at overbevise befolkningen i vores land om, at de kan

blive ofre for attentater, hvis oplæg kan kædes direkte eller indirekte til islamistiske grupper, der opererer i Mali. Det er en del af regeringens ønske om at skabe et klima af national enhed, når man udvikler en aggressiv udenrigspolitik, som rammer masserne.

Bag ved denne intervention står også kontrollen over et område rigt på strategiske råvarer – især uran, som Areva [en fransk baseret energi- og atomkraft-virksomhed] udnytter i nabolandet Niger, men som også findes i Malis undergrund.

Af alle disse grunde – og fordi krigen i Elfenbenskysten, Afghanistan og Libyen rigeligt har bevist, at krigen mod terrorisme og forsvaret for demokratiet kun er en stor løgn – udtrykker vi vores fuldstændige afstandtagen til denne franske militære intervention i Mali.

Vi understreger behovet for at sætte en stopper for den politik, der er kendt som "françafrique", en politik for økonomisk dominans og politisk og militær indblanding.

Vi erklærer, at det er op til befolkningen i Mali, til landets demokratiske og patriotiske kræfter, at finde vejene til en politisk løsning på krisen i deres land.

Paris, 12. januar 2013

Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti -
Parti Communiste des Ouvriers de France
www.pcof.net

Danmark går ind i ny krig

Udtalelse fra Århus mod krig og Terror

Regeringen har kastet Danmark ud i deltagelse i endnu et krigseventyr, denne gang i den afrikanske stat Mali. Påskuddet for denne krig mod et suverænt land, der ikke har angrebet Danmark, er atter 'krig mod terror' og 'hjælp til civilbefolkningen'. Disse begrundelser for krigen er langt fra sandheden. Tværtimod bliver vi med invasionen aktive deltagere i en krig for at sikre

sig råstoffer og indflydelse på det afrikanske kontinent. USA, EU og Nato er i gang med en offensiv for politisk og økonomisk indflydelse i Afrika i konkurrence med Kina, der har store investeringer i Afrikas miner og olieressourcer. Den gamle kolonimagt Frankrig vil have sine kolonier tilbage.

Vi har set, hvad vores indblanding og krig betyder i Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien, nemlig drab på civilbefolkningen, kaos og ødelæggelse. I

Syrien fører Vesten ikke åben krig, men har store aktier i en borgerkrig med det formål, at fremkalde et regimeskift i et suverænt land. De kræfter, som Vesten støttede og bevæbnede i Libyen, er tæt allierede med de muslimske terrorgrupper, vi nu skal føre krig mod i Mali.

Vi tager på det bestemteste afstand fra Danmarks deltagelse i invasionen i Mali og siger nej til EU's og Nato's krige.

15. januar 201

Nej til invasion i Mali! Stop EU's og NATO's krige!

*Udtalelse fra Arbejderpartiet
Kommunisterne*

Arbejderpartiet Kommunisterne udtaler sin dybeste afstandtagen og protest imod dansk deltagelse i endnu en imperialistisk krig, denne gang vendt imod den afrikanske stat Mali.

Bag invasionen i Mali ligger en beskidt taktik, hvor de imperialistiske stormagter med USA i spidsen, spiller et dobbeltspil, hvor de på den ene side sætter verden i brand ved at støtte og bevæbne terrororganisationer, mens de efterfølgende sender deres brandkorps ud for at 'rydde op'. De spiller det gammelkendte spil om invasion af humanitære grunde og krig mod terror. En terror USA, NATO og Frankrig aktivt har

TEMA angreb på Mali

stået bag i både Libyen og Syrien.

EU's kommissionsformand Barroso udtaler sin fulde støtte til invasionen i Mali - det Nobelfredshædrede EU viser igen sit sande ansigt i sin afrikanske krig.

Danmark er nu en del af invasionen i Mali, uanset at vi, som Villy Søvndal fremhæver det, 'kun sender transportfly' til hjælp. Bomberne og landkrigen vil vores allierede i NATO og EU så stå for.

Baggrunden for invasionen er på ingen måde humane, det drejer sig om guld, olie, uran og alle de øvrige rigdomme der er så talrige på det afrikanske kontinent. De gamle kolonimagter vender tilbage og fører en kraftig offensiv ikke alene i Mellemøsten, men også intenst i Afrika, hvor USA nu er til stede i 35 lande.

Danmark ud af krigskoalition i Mali!

Nej til al dansk krigsdeltagelse!

Stop EU's og NATO's krige!

15. januar 2012

Påkaldelse af terrorspøgelset

FredsVagten forvist fra slotspladsen under nytårskur

Så snart man kombinerer ordene 'sikkerhed' og 'dronning', er alle udemokratiske tiltag legio. Ligeledes hvis man påkalder terrorspøgelset

FredsVagten blev først i januar forvist fra slotspladsen, mens dronningen underholdt samfundets spidser med nytårskur.

Politiets officielle begrundelse lyder:

"Årsagen til, at FredsVagten henvises til Ved Stranden den 3. og 4. januar 2013, skyldes sikkerhedsmæssige hensyn hos Københavns Politi, idet der de pågældende dage afholdes nytårskur på Christiansborg. Af hensyn til Hendes Majestæt Dronningens og kurdeltagerenes generelle sikkerhed er det besluttet at holde Christiansborg Slotsplads fri for demonstrationer, udstillinger m.v. de pågældende dage."

Fredsvagten konstaterer tørt, at det vist ikke er sikkerheden, der trykker.

Vi kan meddele, at vi har konstate-

ret, at der var masser af mennesker på Christiansborg Slotsplads i dag, om end de ikke var organiseret i formel demonstration, så vi opfatter denne foranstaltning fra Københavns Politi som en fis i en hornlygte.

Førnævnte mange mennesker var netop troppet op for at se 'giraffen' og hendes

kavaleri, eller sagt på en anden måde: Hvis nogen ville dronningen og hendes gæster noget ondsindet, havde de alle muligheder for at komme tæt på, mens FredsVagtens tilstedeværelse er i den modsatte, østlige ende af pladsen.

Vi skal endvidere konstatere, at der var ikke noget beskyttende politi tilstede ud over motorcykleskorte til Margrethe og hendes fine gæster.

Således har vi i dag (d. 3. januar) lavet en flagallé, som vi også gør 5. september til den nationale soldaterhyldesdag, og i morgen vil vi gentage den. Dog kun 13 flag lang.

Vi er klar over at vi kan klage herfra til juleaften uden at få medhold. Så snart man kombinerer ordene 'sikkerhed' og 'dronning', er alle udemokratiske tiltag legio. Ligeledes hvis man påkalder terrorspøgelset.

Hvad bliver den næste latterlige beskæring af retten til at demonstrere?

Se Fredsvagtens hjemmeside:
Fredsvagt.dk

Det handler om grundlaget for vores demokrati

Af Thorkil Sohn, Annelise Ebbe, Ole Krarup, Johannes Steenbuch og Helge Rørtoft-Madsen
(styrelsen for Folkeafstemningskomite 2010)

Dronningen og statsministeren omtalte EU i deres nytårstaler, men "glemte", at der i øjeblikket verserer en stor retssag i Højesteret om Danmarks forhold til EU. En enestående og sjældnen retssag, der ifølge Højesteret drejer sig om "*forhold, som er af indgribende betydning for den danske befolkning i almindelighed*". Allerede derfor må den naturligvis påkalde sig særlig offentlig opmærksomhed.

Kontrollen er i dette tilfælde særlig vigtig, fordi sagen ikke kun drejer sig om indre danske forhold, men om Danmarks forhold til EU – altså til den mere omfattende politiske magt, vores danske politiske magt spiller sammen med i kraft af EU-medlemskabet. Højesteret skal kontrollere og bedømme, om det gik rigtigt eller forkert til, da regeringen i sin tid tilsluttede Danmark til Lissabon-traktaten uden

at følge Grundlovens § 20, som skal følges, når der afgives "suverænitet" – dvs. danske myndigheders beføjelser – til EU. Den kontrol kan og skal Højesteret som nævnt udøve i denne sag ved at dømme uafhængigt af hensyn til folketings og regeringen for at opfylde den rolle for demokratiet, Grundloven har tiltænkt retssystemet.

ste politiske forseelse, fordi den er en tilsidesættelse af selve grundlaget for demokratiet og befolkningens politiske suverænitet.

Krav om folkeafstemning

Sagens betydning for hele befolkningen består i første omgang i, at den afprøver, om grundlaget for vores demokrati – grundloven – fungerer, som det skal, og bliver respekteret fuldt ud af justitsministeriet, folketings og regeringen. Helt konkret: Overholdt folketings og regeringen grundloven eller ej, da regeringen på baggrund af et almindeligt folketingsflertal sagde ja til EU's Lissabon-traktat?

Som bekendt forpligter de valgte folketingsmedlemmer sig med deres underskrift til at overholde grundloven. Også selv om folketingsmedlemmer i praksis kan støtte sig til embedsmændene, herunder justitsministeriets redigeringer for forfatningsretlige problemer, er ansvaret over for grundloven deres. I sidste instans indebærer dette grundlovsansvar et politisk-moralsk ansvar over for befolkningen. En eventuel grundlovsovertrædelse er den stør-

For et samfund, der vil kalde sig demokratisk og et retssamfund, er det vigtigt, at befolkningen kan kontrollere, at demokratiet og grundloven respekteres fuldt ud, navnlig når der er tale om politiske beslutninger med omfattende og indgribende betydning for vores politiske demokrati og dermed i sidste ende for vores samfund og hverdag. Netop den kontrol er meningen med grundlovssagen om Lissabon-traktaten, som Højesteret afsiger den endelige dom i – formentlig ret få måneder inde i det nye år. Indirekte bliver retssagen tillige en prøve på, om vores retssystem virkelig fungerer efter princippet om, at retten skal dømme uafhængigt af den politiske (lovgivende og udøvende) magt. Da Højesteret i første omgang dømte, at sagsøgerne havde ret til at føre denne sag, dømte den klokkeklart juridisk i forlængelse af en tidligere Højesteretsdom, uanset at det var imod regeringens ønske.

at følge Grundlovens § 20, som skal følges, når der afgives "suverænitet" – dvs. danske myndigheders beføjelser – til EU. Den kontrol kan og skal Højesteret som nævnt udøve i denne sag ved at dømme uafhængigt af hensyn til folketings og regeringen for at opfylde den rolle for demokratiet, Grundloven har tiltænkt retssystemet.

Da spørgsmålet om overholdelse af Grundloven i dette tilfælde er knyttet sammen med Danmarks forhold til EU, har kontrollen en særlig dimension, der både gør den mere juridisk kompliceret og politisk øm. Og som samtidig – demokratisk set – gør sagen tilsvarende væsentlig for hele den danske befolkning, der er berørt af, at 1) EU's kompetence bygger på overgivet suverænitet, og at 2) hovedparten af dansk lovgivning i dag er bestemt af EU-lovgivning og -ret. Retssagens mening er reelt at kontrollere, om politikerne efter Grundloven havde ret eller ikke ret til at forpligte Danmark af Lissabon-traktaten på den måde, de besluttede at gøre det. Skulle de ikke have fulgt en anden fremgangsmåde? Skulle de ikke have fulgt Grundlovens § 20, der siger, at der enten skal 5/6 flertal til det i folketings eller en folkeafstemning? Det er retssagens hovedspørgsmål. Og Højesterets dom kommer uvilkaarligt til at åbne for spørgsmålet, om ikke det i

realiteten var og er politisk nødvendigt at sende traktaten til folkeafstemning.

Derudover må man regne med, at retssagen også vil kunne komme til at afklare nogle uhyre vigtige ting, som kan få betydning i fremtiden, når og hvis Danmark senere kommer til at tage stilling til, om vi vil tilslutte os nye tiltag, der betyder udvidelse af EU-institutionernes myndighed. På den måde kan retssagen både blive en bagudrettet kontrol af, om regeringen skylder befolkningen at rette op på noget – og en fremadrettet angivelse af, hvordan politikerne i fremtiden skal bære sig ad for at overholde Grundloven, hvis der igen bliver tale om eventuelt at tilslutte os ændringer af EU-systemer eller ej.

Endvidere må man regne med, at denne omfattende retssag også vil kunne af-

klare, om det er Højesteret eller EU-domstolen, der i sidste instans afgør, hvad EU kan regulere. Hvilken af de to domstole har ”det sidste ord”? Afgives der med Lissabon-traktaten myndighed til EU så vidt, at Højesteret ikke længere har ”det sidste ord”? Svaret på det spørgsmål besvarer i realiteten spørgsmålet om, hvorvidt Grundloven er forfatning for et demokratisk politisk system i Danmark med sit dertilhørende autonome retssystem.

Hvordan kan retssagen om Lissabon-traktaten overhovedet få så væsentlig og vidtrækkende betydning? Det kan den, fordi den handler om, hvorvidt justitsministeriets opfattelse af, om Danmark overgiver ”suverænitet” til EU ved at tiltræde Lissabon-traktaten, er korrekt. Det spørgsmål står striden om. Justitsministeriet og regeringen påstår,

at der ikke afgives ”suverænitet”, mens sagsøgerne – nu appellanterne – hævder, at der endda afgives ”suverænitet” i vidt omfang. Man kan også sige, at striden handler om, hvorvidt Justitsministeriets måde at vurdere, om der afgives suverænitet eller ej, er i overensstemmelse med såvel Grundloven som Lissabon-traktaten. Eller er Justitsministeriets vurdering utilstrækkelig, fejlagtig, uholdbar eller på anden måde problematisk? Det handler de fleste af sagens nu flere tusind papirsider om.

*Forkortet. Læs mere på Folkeafstemningskomite 2010 hjemmeside:
facebook.com/lissabonsagen*

Sagen kommer til mundtlig forhandling i Højesteret den 21. og 22. januar 2013, og nogen tid derefter afsiger Højesteret den endelige dom i sagen.

Folkebevægelsen mod EU: Kom så med den folkeafstemning!

Nu skal folkeafstemningen om dansk tilslutning til EU's banktilsyn komme, siger Folkebevægelsen mod EU, der også konstaterer, at planerne om Euroens Forende Stater fortsat kører på skinner

Folkebevægelsen mod EU kræver folkeafstemning om dansk tilslutning til den bankunion, som EU er på vej med.

Det siger bevægelsen i en pressemeddelelse, som også understreger, at planerne om traktatændringer, der skal bane vejen for Euroens Forende Stater, overhovedet ikke er udsat, sådan som overskrifterne i dansk presse ellers har forkyndt, efter EU-topmødet i december vedtog oprettelsen af et banktilsyn i EU. Tre partier i Folketinget – Enhedslisten, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti – kræver folkeafstemning om det.

Det centrale spørgsmål er, om Danmark mister kontrollen med tilsynet med bankerne.

Hvis danske banker kan lukkes af et EU-organ, så vil det være en suverænitetssafgivelse i en størrelsesorden, som

kræver det behandlet efter grundlovens paragraf 20. Så vil dansk tiltrædelse kræve fem sjettedeles flertal i folkettinget eller folkeafstemning, konstaterer fremtrædende jurister.

Om bemyndigelsen flyttes til et EU-organ, er der tale om suverænitetssafgivelse i grundlovens forstand. Og det uanset om det her besluttet med flertal eller i enstemmighed.

Derfor har den danske regering ønsket vetoret. Men den har ikke fået det på topmødet. Og et land kan blive stemt ned af et flertal i det planlagte banktilsynsråd, har økonomiminister Margrethe Vestager oplyst.

De tre folketingspartier Enhedslisten, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti kræver en folkeafstemning ifølge grundlovsparagraffen om suverænitetssafgivelse. De repræsenterer mere end den sjettedel af folketingsmedlemmer, der skal være imod.

Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, siger:

- Vi støtter de 43 folketingsmedlemmer fra de tre partier og opfordrer euro-skeptikere i andre partier til også at støtte kravet om en folkeafstemning om EU's banktilsyn.

Som kommentar på de beroligende overskrifter, der har præget de danske medier efter topmødet, og som har skullet skabe indtryk af, at planerne om at fremskynde Euroens Forenede Stater er udsat, tilføjer Søren Søndergaard:

- Jeg vil i øvrigt lykønske statsministerens spindoktor for succes med at udbrede misforståelsen om, at planerne om traktatændringer er udskudt. Topmødet har ikke udskudt noget som helst, men tværtimod nøje fulgt den køreplan for gennemførelsen af en egentlig Økonomisk og Monetær Union, som EU-præsidenten Herman Van Rompuy har fremlagt.

Arbejderpartiet Kommunisterne støtter helt klart folkeafstemningskravet, siger partiets talsmand Troels Riis Larsen.

16. december 2012

Bolignød og dyrtid

Af Revolusjon, Norge

Under socialismen findes der ikke bolignød eller et 'boligmarked'. Ingen ejendomsmæglere og ingen skødeafgift

Også i 2012 fortsatte boligprisernes himmelflugt, og håbet om egen bolig blev stadig mere fjernt for de fleste unge.

Bolignød, boligmarked, boligdyrtid og boligboble er begreber, man møder

Arbejdsfolk vil ikke lave revolution, blot fordi de er vrede på det rådende samfundssystem. De vil først være sikre på, at der findes noget bedre at sætte i stedet.

'Javist, kapitalismen fører meget mæg med sig, men vi har det trods alt ganske godt her i landet. Hvordan skulle socialismen betyde, at vi fik det bedre?'

Alle kommunister og revolutionære har mødt indvendinger af denne type i diskussioner med arbejdskammerater, familie og venner. Det er ikke, fordi folk er bagstræberiske eller reaktionære, men fordi de ved, hvad de har, og vil have styr på, hvad de får i stedet. Socialismen må være et konkret og håndgribeligt mål, som det er værd at kæmpe for.

Socialdemokrater fra Arbeiderpartiet til Rødt er er *helt holdt op* med at tale om socialisme; de snakker hellere om at 'begrænse finanskapitalens magt' og om 'økonomisk demokrati'. Desto vigtigere er det, at vi kommunister bliver bedre til at forklare, hvad vi kæmper for, og hvorfor revolution og socialisme vil betyde enorme forbedringer for det arbejdende flertal.

Socialisme

i samfundet i dag. Det at få tag over hovedet er som udgangspunkt en menneskeret, men alle unge, der har opsøgt det såkaldte boligmarked i storbyerne, ved, at denne ret kun gælder, hvis du har en velspækket tegnebog eller rige forældre – noget de færreste unge har.

For en lille lejlighed med et eller to værelser må en ung lægge mindst halvdelen million på bordet. Det er i praksis en umulighed for alle, der ikke får arveforskud eller låner af sine forældre.

Men kan de ikke leje?

Nogle kan, men det er så hundedyrt, at en ung aldrig vil kunne lægge nok til side imens til at kunne købe en permanent bolig. Desuden har Norge forsvindende få lejeboliger sammenlignet med de andre nordiske lande.

Forudsigelig boligkrise

Kom boligmangelen som et chok for politikere og entreprenører?

På ingen måde. Alle har vidst, at behovet er øget. Selv når en kapitalistisk regering har alt, hvad der kræves af statistik foran sig, er den ude af stand til at planlægge og 'styre markedskræfterne'. For boligbyggeriet har i en årække været alt for lille i forhold til det forventede behov, og bygningsindustrien har været hårdt ramt af krisen.

Men hvordan kan det hænge sammen? Kapitalismen er jo så smart indrettet, at udbud og efterspørgsel udligner hinanden?

For det første er dette en sandhed med store modifikationer. For det andet passer det særlig dårligt på boligmarkedet. Høje priser på lejligheder skulle ifølge borgerlig logik sikre, at det var interessant og profitabelt at bygge massevis af

boliger. Men sådan er det ikke nødvendigvis. For netop de høje priser skaber nervøsitet i byggebranchen.

Man er bange for ikke at få solgt og dermed ikke få realiseret profitten.

Boliger er klart nok nødvendige. Men det nytter ikke, hvis folk ikke har råd og ikke kan få lån. Et resultat af dette er, at der dårligt nok bygges normale familieejendomme i storbyerne. Det er de små hybler med et eller to værelser, som sælger, og som stiger mest i pris. For det er det de eneste lejligheder, folk har råd til.

Staten og boligbanken har mere eller mindre kasseret resterne af det, som i sin tid hed socialt boligbyggeri, noget der fandtes, dengang boligkooperationen sikrede boliger, hvor prisen tilnærmede sig kostprisen og priserne for videre salg var strengt regulerede. Det er efterhånden længe siden.

Tigtergang og gældsslaveri

Altså må mange først gå tigtergang til forældre og bedsteforældre for at skaffe egenkapital (for tiden 15 %), så de kan fortsætte tigtergangen hos banken. Og derefter gøre sig til gældsslaver for resten af livet. De, der ikke klarer at skaffe egenkapitalen, bliver enten boligløse eller flået på det trange udlejningsmarked.

Nogle tal, der kan illustrere dette:

I 1992 havde fem procent af husholdningerne en gæld, der var tre gange så stor som den samlede indtægt. I 2011 gjaldt dette for femten procent. Hver sjette småbørnsfamilie har i dag en gæld på mere end tre millioner. Kun ét land i verden har højere vækst i boligpriserne, nemlig Brasilien.

Siden 1992 er boligpriserne i Norge øget med 430 procent, ifølge den officielle statistik fra ejendomsmægler-

branchen og analysebureauet Pöyry. I samme periode blev den nominelle indkomst fordoblet. Det vil sige, at boligudgifterne er steget fire gange så meget som lønnen.

Fra november 2011 til november 2012 steg boligpriserne i gennemsnit 7,5 %. Allermest stiger prisen på lejligheder, og specielt et- og toværelses. Alle, der tænker nærmere over dette, forventer, at det ikke kan vare ved – boblen må springe på et tidspunkt.

Skyfri horisont igen?

Men akkurat som før den såkaldte finanskrisen blev erkendt i 2008, siger alle de økonomiske eksperter, at himlen er skyfri, og man bare skal låne derudad, fordi boligpriserne vil fortsætte deres himmelflugt. Og de får støtte af selveste Norges Bank, som dog tilføjer, at der er en vis grund til bekymring, men at centralbanken ikke kan foretage sig noget som helst, eftersom kriserenteniveauet i det øvrige Europa er så lavt ...

Friheden under kapitalismen består i, at du kan sælge din arbejdskraft til hvem du vil, hvis nogen da vil have den. Den anden frihed er, at du får lov til at være gældsslave livet ud. Norske husholdninger har en samlet bruttogæld på 2350 milliarder kr. Det er ikke meget mindre end Oliefonden.

Hvad betyder dette? Det betyder, at de færreste egentlig ejer det, de tror, de ejer – det er banken, som ejer dem. Og det, folk tror er store opsparede reserver på grund af opblæste boligpriser, kan vise sig at være småpenge, når krakket kommer. Som det allerede er sket i Irland, i Grækenland og i Spanien.

Men hvorfor skulle et socialistisk samfund løse boligkrisen?

For det første: Socialismen betyder, at statsmagten tjener arbejderklassen, ikke ejendomsspekulanter, entreprenører eller bolighajer. Tag over hovedet er en ret, du har, ikke noget du skal ud på markedet for at forsøge at skaffe dig.

Noget af det første, der sker efter en

socialistisk revolution, er, at ejendom skabt gennem andres sved bliver eksproprieret. Det indbefatter bankerne og alle kapitalistiske finansinstitutioner. Almindelige menneskers gæld bliver slettet, arbejdsfolk vil aldrig igen blive gjort til gældsslaver for banker og finansinstitutioner.

Al jordejendom bliver overtaget af staten. Det er slut med, at grunde eller boliger kan omsættes på et såkaldt frit marked. Dermed gør socialismen kort proces med ejendomspekulation.

Hotelejere som Olav Thon og Petter Stordalen vil ikke længere være hotelejere. Måske vil hotellerne blive brugt til at huse de hjemløse i en overgangsfase, mens den nye arbejderstat sætter gang i et omfattende boligbyggeri.

For det andet: Socialismen har til opgave at tilfredsstille folkehusholdningens materielle og kulturelle behov. Det kan kun gøres gennem en langsigtet plan for samfundsudviklingen.

Det vil sige, at det ikke er markedet, der bestemmer antallet af boligprojekter, men den demografiske udvikling og de økonomiske og kulturelle planmål.

De økonomiske planer under socialismen kan være både præcise og langsigtede, fordi dette ikke er et system, der hærger af kapitalistiske kriser, af markedets uforudsigelighed eller kapitalejernes ret til at styre.

Når den økonomiske plan lægger op til en nybygning af en industrivirksomhed, som lad os sige Hønefoss, så planlægges der samtidig, hvor mange boliger der skal stå færdige, når fabrikken er klar, og den tager højde for, hvor meget tilgængelig arbejdskraft og råmaterialer der kræves, for at opgaverne kan løse til rette tid. Der er ingen risiko for, at fabrikken bliver nedlagt efter få år, eftersom produktionen indgår i den samfundsmæssige plan for at sikre folkets behov for bestemte industri- eller fødevarer. Den er ikke oprettet for at give profit til private ejere, men for at

skabe fælles værdier, som kommer hele samfundet til gode.

Under *kapitalismen* vil nybyggeri af boliger ved Hønefoss først ske, når entreprenørerne finder det profitabelt. Det vil i praksis sige, efter fabrikken står færdig og der opstår mangel på boliger i området.

Når fabriksejerne efter nogle år finder ud af, at virksomheden ikke giver tilstrækkelig profit, kan de blot nedlægge den. Hundreder af arbejdere bliver arbejdsløse og tvinges til at flytte og sælge med store tab. Et stort antal boliger vil blive forladt.

For det tredje: Under socialismen vil det ikke være tilladt at lade boligkomplekser stå tomme og forfalde, når folk mangler boliger. Det vil hele tiden være en samfundsmæssig opgave at sørge for, at disse ressourcer bliver udnyttet til samfundets bedste. På samme måde som staten garanterer arbejde til alle, garanterer den en bolig til alle.

Denne artikel er den første i en serie.

Oversat af Kommunistisk Politik fra Revolusjon.no

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Løftebrud fra S, SF og RV om ikke at skære i SU

Af Henrik Herløv Lund, uafhængig økonom og velfærdsforsker

Har denne regering overhovedet nogen troværdighed tilbage?

Fører denne regering på nogen væsentlige punkter overhovedet nogen anden politik end de borgerliges?

Alle tre regeringspartier har inden regeringsdannelsen højtideligt gang på gang forsikret, at man IKKE ville skære i SU'en. Men nu har regeringen planer om at fjerne det ekstra studieår m.m. Hermed får vi endnu et bidrag til det generelle billede af en løftebruds-regering.

1. Socialdemokraterne: "Vi skærer ikke i SU'en"

Jf. Politiken i dag forsikrede daværende uddannelsesordfører og nuværende minister Christine Antorini i 2020, at "... vi har ikke nogen planer om at skære i SU'en" (Berlingske 19.11.10).

Og selve statsminister Helle Thorning-Schmidt har tidligere udtalt, at det er vigtigt for os "... at sikre, at SU'en ikke bliver beskåret" (Universitetsavisen, 10.05.06).

2. Radikale: "Der skal ikke pilles ved SU'en"

Ligeledes jf. Politiken i dag udtalte uddannelsesminister Morten Østergaard efter at være blevet minister i 2011, at "... vi vil ikke beskære SU'en" (Politiken 22.12.11).

Og selve partilederen, Margrethe Vestager, har tidligere udtalt, at De radikale "ser SU'en som en god fremtidsinvestering i et højt uddannelsesniveau. Den skal der ikke pilles ved."

3. SF: "SF vil ikke være med til at skære i SU'en"

Løftebruddet er ikke mindre fra SF, hvis SU-ordfører i 2011 udtalte: "SF vil ikke være med til at skære i SU'en" (Nanna Westerby, Politiken 15.05.11).

Og SF's nuværende ordfører, Lisbeth Bech Poulsen, skrev her på Facebook så sent som 27/12 2012, at "SU'en er en grundsten i vores uddannelsessystem, og når vi skal forhandle, vil SF kæmpe for, at den sociale skævhed bliver mindre."

Hvorefter man nu er med til at foreslå en beskæring af SU'en, der netop vil forøge den sociale ulighed i uddannelsessystemet.

4. Løftebrud uden ende fra denne regering

Vi ser en regering, som siden man kom ud af det sorte tårn på stribe har brudt sine valgløfter:

- man lovede velfærd, men gav besparelser.

- man afviste skattelettelser, men gav skattelettelser.

- man lovede vækst og beskæftigelse, men har leveret lavvækst og vedvarende høj arbejdsløshed.

- man lovede at bekæmpe ulighed, men har siden afskaffelsen af fattigdomsydelserne øget uligheden gennem forringelse af førtidspension og fleksjob og gennem forringelse af taktreguleringen for overførselsindkomster.

I stedet har man videreført de borgerliges neoliberalistiske og udbudsorienterede økonomiske politik og reformer. Også SU-reformen er et eksempel på, at SRSF gennemfører en reform fra VK's reformdagsorden.

Og nu bryder man alle forsikringer om ikke at skære i "en god fremtidsinvestering i et højt uddannelsesniveau".

Og forringer hermed endnu engang den sociale ulighed.

Mattias Tesfaye – den omvendte Robin Hood

Af Lars Grenaa

Om hvorfor det giver god mening at kæmpe for de svageste, hvis man vil hjælpe folk, som de er flest

Om at have det hårdt

Mattias fortæller igen her i sin julehilsen til venstrefløjen om sin baggrund og opvækst, der var hård, og som åbenbart giver ham ret til at være hård i sine politiske prioriteringer.

Da jeg en gang har sovet brandert ud på Mattias' mors køkkengulv i den vilde ungdom og selv kommer fra trange kår, må jeg ifølge Mattias også gerne

være hård over for hans såkaldte opråb til venstrefløjen og hans politiske udmeldinger.

Jeg vil dog nøjes med at konstatere, at min gamle kammerat stadig ikke er blevet klogere og tager fejl på to afgørende punkter, men dog er kommet et skridt nærmere det forventede medlemskab af Socialkammeraterne.

Nødhjælp fra kartoffelrækkerne til klienterne

Mattias T. kalder i sit nyeste debat-indlæg venstrefløjen til kamp for den ar-

bejdende middelklasse, dem der også kaldes "folk, som de er flest".

Han beskylder store dele af venstrefløjen for at være i tilhængere af en "kartoffelrækkesocialisme", en forbrydelse, der åbenbart består i at ville være åbne over for flygtninge, kulturelle forskelligheder og arbejdsløse.

Tesfaye tordner mod en slags "nødhjælpssocialisme", som hans gamle parti Enhedslisten praktiserer, et parti, han og hans nye venner kalder for et "klientparti" (underforstået et parti, der gerne vil skabe et velfærdssystem, hvor folk fastholdes som klienter i stedet for

at tvinge dem i arbejde).

Men at ville forsvare de svages rettigheder har intet som helst med nødhjælpsocialisme at gøre – og det er i øvrigt også det eneste fornuftige at gøre, hvis man vil hjælpe ”folk, som de er flest”.

Om velfærd og velstand

”Et samfunds rigdom skal måles på, hvordan det behandler sine svageste,” lyder et gammelt ordsprog (eller hvad det nu er).

Men det er nu engang også en god politisk taktik, hvis man vil skabe resultater for folk, som de er flest, og i øvrigt har forstået, hvad kapitalisme går ud på.

Pointen er, at jo værre man som samfund kan behandle de arbejdsløse, jo dårligere forhold får dem i arbejde også.

De arbejdsløse er nemlig ikke arbejdsløse, fordi de er dovne, eller fordi naturlovene bestemmer, hvor mange arbejdspladser der findes i landet.

De arbejdsløse er uden arbejde, fordi den til enhver tid førte politik bestemmer, hvor mange arbejdspladser der findes i landet (og den nuværende regering er åbenbart mere interesseret i at afvikle end at udvikle arbejdspladser).

For at kunne styrke vores konkurrenceevne og skabe evig vækst behøver man arbejdsløshed, fordi det at få mindre i løn er et eviggyldigt godt alternativ til ikke at få noget i løn. Arbejdsløsheden er altså strukturel – en del af samfundets orden – og derfor er der god logik i, at jo bedre de arbejdsløse har det, jo bedre får dem i arbejde det også.

Hvordan kan man misforstå Robin Hood?

Mattias og Thor Møger (den tidligere folkesocialistiske skatteminister) har opfundet en tredje vej i politik, der skal føre os til det socialistiske himmerige, hvor ”folk, som de er flest” kan være solidariske og trygge. Problemet med denne tredje vej er, at den hverken er spor solidarisk eller tryk.

Som vi så med skattereformen (de to ideologers svendeprove), handlede

den tredje vej nemlig om at omfordele fra de fattige til de mindre fattige og de rigeste.

Det, resten af venstrefløjen har prøvet at forklare de to folkesocialister lige siden, er, at de har misforstået Robin Hood (hvordan det så end er lykkedes dem).

Hele venstrefløjen og arbejderklassen og det flertal, der stemte regeringen til magten, skriger på økonomisk omfordeling – men af den rigtige slags.

Den omfordeling, som Robin Hood også kæmpede for.

Den omfordeling, der handler om, at den rigeste tredjedel skal betale til de to fattigste tredjedele. Det er jo ellers nemt nok.

Som offentligt ansat er den problematik klar for mig hver evig eneste dag. Her er der masser af intern omfordeling at lave.

Hvorfor tjener de højestlønnede inden for det offentlige f.eks. op til fem gange så meget som de hårdest arbejdende i det offentlige?

Problemet er ...

... ikke, at venstrefløjen fører venstreorienteret politik, men at dens såkaldte regering fører højreorienteret politik, og at Mattias og Thor støtter denne.

Arbejderklassen flygter til højrefløjen på grund af de brudte løfters politik, ikke fordi nogen råber op om, at de svages interesser også skal tilgodeses.

Og hvis dette problem ikke erkendes

Lars Grenaa

af de herrer Tesfaye og Møger og co. og løses af resten af venstrefløjen, så kan vi ikke se frem til ti år i borgerligt mørke, men mange, mange flere ...

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 14 - 18.00

Se oktober.net.dk

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Priser 2013

Det ny månedsblad betyder ændrede abonnementspriser (inkl. forsendelse):

Helårsabonnement (12 numre) 400,- kr.

Halvårsabonnement (6 numre) 250,- kr.

Institutioner (kun helår) 500,- kr.

Løssalgsprisen er 20 kr.

Fey-Kurd: Vi fordømmer på det kraftigste likvideringen af tre kurdiske kvindelige politikere i Paris

Tre kvindelige kurdiske politikere blev onsdag den 9. januar dræbt på grotesk vis i den franske hovedstad Paris. De tre politisk aktive kvinder har i mange år kæmpet ihærdigt for kurdernes rettigheder og for demokrati og fred i Tyrkiet

De tre kvinder var Sakine Cansiz, medstifter af den kurdiske oprørsbevægelse PKK, Fidan Dogan, medlem af Den Kurdiske Nationale Kongres (KNK) fra Paris, og Leyla Söylemez, politisk aktivist. De tre kvinder blev fundet døde på Kurdisk Informationsbureaus kontor i Paris onsdags nat af en journalist, som i flere timer havde prøvet at komme i kontakt med Sakine Cansiz.

På lige fod med alle kurdere i hele verden tager vi som FEYKURD stærkt afstand fra denne umenneskelige handling og betragter attentatet mod de kurdiske politikere som et forsøg på at svække det kurdiske diplomati og kurdernes ihærdige kamp et frit og ligeværdigt liv.

Det er endvidere betænkeligt, at attentatet finder sted netop i en tid, hvor fredsforhandlinger mellem den tyrkiske stat og den kurdiske oprørsbevægelse for nylig er igangsat. Attentatet er desværre medvirkende til, at kurderne endnu en gang sætter spørgsmålstejn ved Tyrkiets reelle intentioner for en fredelig løsning af konflikten. Kurderne skepsis vokser, især når den tyrkiske ministerpræsident skynder sig at påpege en intern konflikt hos kurderne som motivet bag attentatet frem for at fordømme episoden.

Hvem der står bag drabet, er stadig uklart, men vi herboende kurdere vil kæmpe, indtil morderne og deres bagland står til ansvar for deres brutale gerninger mod det kurdiske folk og deres politikere. Kurderne kamp om fred

og frihed har indtil videre kostet tusinder livet, heriblandt de tre kurdiske kvinder. Vi kurdere vil dog aldrig opgive vores kamp om at ytre os på vores sprog, bevare vores kultur og historie og kæmpe for vores modersmål. Det sidste attentat er endnu et eksempel på, at kurderne netop er dem, der er udsat for terrorhandling, og ikke terrorister, som de ellers ofte bliver dømt for.

Alle kurdere og deres venner over hele verden har siden attentatet protesteret denne umenneskelige handling mod de tre kvindelige aktivister.

Det bør være enhver kurders pligt at vise solidaritet med de omkomne samt vise sin fordømmelse. Endvidere opfordrer vi de demokratiske kræfter i landet til at støtte kurderne i deres kamp for et demokratisk og ligeværdigt liv henholdsvis i Europa og i Kurdistan.

Af Fey-Kurd

Tjekk også video fra demonstration på youtube.com/KPnetTV

Kommunistisk Politik Indhold:

Leder s.2

*TEMA:
Angreb på Mali s. 3*

Aktioner mod krisepolitik s. 4

Frede Klitgård fylder 90 s. 6

Det gode menneske s. 10

Latuff mod zionismen s. 12

Angreb på Mali s. 12

Lissabonsagen s. 14

Bolignød og socialisme s. 16

Løftebrud s. 22

Omvendt Robin Hood s. 22

Kurdere likvideret s. 24

Verden ifølge Latuff

*Obelix møder
zaren:*

*Putin tilbyder
Depardieu russisk
statsborgerskab*